

- 19 Et ducati intelligendi sunt iuxta morem cuiusque regionis.
- 20 Pensionarij an sint cogendi contribuere ad contra, cum non superent centum pro Rectore.

EX TIRPANDA. R. Rector Ecclesie non obstante consuetudine Episcopi, vel Patroni, de redditibus Ecclesie debet sufficientem habere portionem. Hoc dicit usque ad §. Qui vero. Et sunt tres partes. Prima narrat vitium in genere. Secunda specificat, ibi, Nam ut. Tertia reformat, ibi, Cum igitur.

Nota primo ex principio littere extirpanda esse consuetudinem nutritivam peccati. Non enim consuetudo, sed corruptela dicenda est, cum diuturnitas temporis non minuat peccatum, sed auget, c. S. Christoph. 24. §. 1. cap. fin. de consuetud. c. Cum in Ecclesijs, & c. Non satis, infra de Simon. Unde hæc decretalis hanc non appellat simpliciter consuetudinem, sed consuetudinis vitium. Similiter & omnis Constitutio nutrens peccatum cassanda est, cap. fin. supra de prescript. Et omnis appellatio, c. Cum specialem, de appellat. & omne iuramentum, c. Inter cetera, 22. quest. 4. & omne privilegium l. unica, c. de rapt. virg. Et super talibus est ad Papam, non ad Imperatorem specialiter recurandum, ut notatur in c. penult. §. 1. supra de consuetud. & tenet hic Host. num. 9.

Secundo nota Patronos, vel Administratores Parochialium Ecclesiarum non posse prætextu consuetudinis ipsarum redditus ita sibi vindicare, ut congruam portionem Rectoris diminuunt, ut per Abb. num. 2. Unde à contrario sensu videtur colligi ut valeat consuetudo legitime præscripta aliquid sibi vindicandi de fructibus Ecclesie ultra sufficientem portionem Rectoris. Quod verum est de iure communi in Patronis Ecclesiasticis, de quibus loquitur hæc Decretalis secundum Hostien. num. 2. in ver. Patroni, Joan. Andr. num. 1. in fine, in eodem ver. & Abb. in l. notab. Sed laici in Ecclesijs nulla de iure possunt percipere portionem, nisi in limine fundationis à Dilectissimo fuerit eis reservata, ut est textus in c. Præterea, infra de iure patron. Sed hodie decreto Concilij Tridentini c. 9. sess. 25. generaliter interdictum est, ne Patroni beneficiorum, etiam si Communitates, Universitates, Collegia quæcumque Clericorum, vel laicorum existant, in perceptione fructuum, provectuum, obventionum quorumcumque beneficiorum, ullatenus ullave causa, vel occasione se ingerant; sed illos liberè Rectori, seu Beneficiario, non obstante etiam quacunque consuetudine, distribuos dimittant. Et infra: Si fecus fecerint, excommunicationis, & interdicti pœnis subjiciantur, & dicto Jure patronatus ipso iure privati existant Quo decreto sublata est supradicta differentia, quam hic ponunt Doctores inter Patronos Ecclesiasticos, & laicos. Nam quoad omnes derogatum est consuetudini, secundum quam Patroni in fructibus beneficiorum se ingerunt. Et dispositio huius Decretalis in hoc corrigitur, & in aliis multipliciter ampliat, ita ut ex Sacra Congregationis licentia prohiberetur etiam sit Patronis beneficiorum bona eorumdem conducere. Et verificatum illum, si fecus fecerint, Sacra Congregatio declaravit nedum ad clausulam immediate præcedentem, sed etiam ad superiorem esse referendam, sicut Patronus beneficij in eius se fructi-

bus ingerens, incidat in penam excommunicationis, & privationis positam eo decreto. Totum tamen quod ibi dicitur de perceptione fructuum, quam faciunt Patroni, censuit de dolosa occupatione esse intelligendum; nam ubi non est dolus ibi non cadit delictum.

11 Unde orta dubitatione, An Prohibitio Concilij, ne Patroni in beneficiis se fructibus ingerant, habeat locum in patre Rectoris; qui est de familia, & patronatus non habet, licet post mortem Patroni ad eum spectare debeat ex provisione fundatoris, præsertim cum fructus quos accepit, filio Rectori restituerit: Responsum est non habere locum. Postquam resolutionem cum ex factis concordato proponeretur, quod pater Rectoris erat principalis patruus, & exegisset etiam antequam filius eius Rector esset, & post eius obitum integrum annum censum quindecim ducatorum nomine proprio, quorum ducatorum octo debebantur Ecclesie; dubitatum fuit, An haberet locum hoc casu Concilium d. cap. 9. Et similiter responsum est non habere locum, quia census erat sibi communis cum Ecclesia, unde sit interpretatio ut iure suo, & non in fraudem exegerit. Ad hoc l. merito, ff. pro socio, cum alijs adductis per Roman. cons. 113. Pro decisione, num. 1.

12 Tertiò nota Patronos, vel alios habentes administrationem temporalium in Ecclesijs parochialibus teneri, & compelli posse ad assignandam congruam portionem Rectoribus ibi institutis, ut hic per Barr. num. 2. in 2. notab. & concordat cap. De monachis, supra eodem. Alia remedia ad augendam exiguis Parochialium Ecclesiarum redditus habentur in decreto Concilij Tridentini c. 13. vers. In parochialibus, sess. 24. Curate enim debet Episcopus, si per beneficiorum unionem, non tamen Regularium, id fieri non possit, ut primitiarum, vel decimarum assignatione, aut per Parochianorum symbola, ac collectas, aut quæ comodiori eis videbitur ratione tantum redigatur, quod pro Rectoris, aut Parochie necessitate decetur sufficit.

13 Quarto nota, nullam, vel modicam peritiam æquiparari, quod bene probat littera ibi. Nullam, vel modicam. Imò secundum Abb. num. 3. interdum deterius est habere modicam peritiam, quam nullam; quia modica aliquando in errorem perducit; sed prolix ignarus consultat alios. Sed modicam intellige, id est minus sufficientem, & infra medio oritatem; alioquin contra, ut in cap. Nisi cum pridem, §. Pro defectu, supra de veniis, per quem textum Bald. ibi ait: In Prælatu desideratur scientia eminentis; competens tamen toleratur; sed nihil sciens debet de Episcopi operari. Verum tamen Concilium Tridentinum tolerat illiteratos, & imperitos Parochiales Ecclesiarum Rectores iam promotos, si alias sint honeste vitæ, eiusque tantum dari præcipit ab Episcopo Coadjutores, seu Vicarios, & partem fructuum eisdem pro sufficienti victu assignari, ut in cap. 6. sess. 21.

14 Ultimo nota, Parochiales Ecclesias non esse ita pragrandas fructuum detractionibus ut non superent sufficientem portionem Rectoris. Et pondera inconveniens, quod hinc sequitur quasi necessarium, videlicet promotio, & assumptio imperitorum secundum Anton. de Butt. n. 2. in l. notab. & Abb. n. 3. Quod est valde periculosum Ecclesijs, Nam si cæcus cæcum ducat, ambulo

in bovem dilabuntur, cap. Per in fine, supra de etat. & qualit. Et de Pastorum imperitia vide quod scriptum in c. 3. supra de Summ. Trin. & in d. c. Nisi cum pridem de veniis.

17 Dicitur autem sufficientis portio non quoad necessaria vitæ tantum, sed secundum decentiam, & qualitatem personæ, ut not. in c. Cum secundum, §. penult. supra eod. & tenet glo. hic in ver. sufficientes Hostien. num. 4. in ver. Congruæ & alij communiter. Et est bona glo. in cap. Congruente, in ver. Sufficientia supra cit. pro. Imò secundum glo. hic portio debet esse sufficientis pro se, & suis, ut in c. Studet 50. d. dist. qui textus hoc bene probat secundum Abb. hic num. 4. Ceterum in huiusmodi dicentia arbitrandum habere non sunt nimis laxanda, ut scriptum plenè in cap. fin. supra de pecul. Clericor. Unde cum mysterio Concilium Tridentinum conjunxit decentiam cum necessitate in d. cap. 13. sess. 24. ibi; Quod pro Rectoris, aut Parochie necessitate decetur sufficit.

18 Porò quoad pensiones, & reservationes fructuum Sanctæ Synodus in eod. cap. 17. sufficientem æstimavit portionem, quæ in Cathedralibus Ecclesijs ascendit ad mille ducatos, & in Parochialibus ad ducatos centum, dum statuit ut omnes hæc Cathedrales Ecclesie, quarum redditus prædictam summam ducatorum mille, & Parochiales, quæ summan ducatorum centum secundum veterum annum valorem non excedunt, nullis pensionibus, aut reservationibus fructuum graventur. Et Sacra Congregatio consulta, An verba illa Concilij hæc astrictum centum, sint intelligenda iuxta morem cuiusque regionis; respondit, ita intelligenda de 30. Martij 1594.

19 Porò cum Sanctæ memoriæ Cardinalis Borromæus conquisitus esset apud Sacram Congregationem, quod Parochiales suæ provincie essent gravatæ pensionibus, ita ut titulari non remaneret centum, vel quinquaginta quinque, nec Pensionarii vellent contribuere necessitatibus Ecclesiarum propter clausulas prægnantes in reservatione pensionis; fuit in S. Congregatione dubitatum, an esse adhibendum remedium ut pensionarii omnes congregentur ad ratam contribuere, non obstantibus quibuscumque clausulis, & Ordinariis eos ad id compellere valeret. Et Patres censuerunt non constituendam legem generalem hæc de resed casus particulares considerandos, postea illis providendum, prout æquum videbitur inspecta qualitate personarum, & locorum. Et ita Sanctissimus quoque probavit.

DE PRÆBENDIS.
Cap. Extirpanda,
§. Qui vero.

S V M M A R I U M.

- 1 Parochialium Rectores tenentur personaliter residere, etique non per Vicarios, sed per seipos deservire.
- 2 Delegari non possunt ea, in quibus electa est industria persona.
- 3 Pastor non est qui gregem alienum pascit, sed mercenarius.
- 4 Parochi curabunt ad subendum per seipos, & non per substitutos omnia munia Parochialis.

5 Et an sint tolerandi ut per substitutos suppleant in aliquibus casibus, & in quibus.

6 Parochi tenentur ad residentiam, licet redditus Ecclesie sint valde tenuis.

7 Imputandum est ei, qui beneficium tenere acceptavit.

8 Parochi non excusantur a residentia, ex eo quod fructus omnes sint alteri reservati, & nihil remanet pro Rectore.

9 Parochia inopie subventionum est ordinario, vel extraordinario auxilio.

10 Sed decreta de residentia interim suspendi non debent.

11 Residere tenetur Parochus, etiam si essent in illa Parochia tres tantum, vel quatuor incule.

12 Parochi tenentur habitare in domo Ecclesie Parochialis, nisi domum non habeant, debent aliquam conducere, saltem infra limites Parochie.

13 Ex causa tamen quomodoque permittuntur habitare in aliis patrum infra limites Parochie, & nam, 17. & seqq.

14 Parochi residentem in civitate, in qua sita est Parochia, licet extra Parochia limites, non tenentur ad fructuum restitutionem, & nam 16.

15 Cogendus est tamen residere in domo Ecclesie, vel si non habet in propinquo infra limites Parochie.

16 Parochus iustus in aliis Parochialibus residere, nisi paruerit, multari potest ab Episcopo.

17 Episcopus permittere potest in Parochis, qui neque ex fructibus edes construere, nec alias intra Parochia fines conducere potest, inhabitet domum in viciniori Parochia sitam.

18 Rector ducatum Parochialium unitarum, qui permittitur Episcopo residet in domo à Parochianis constructa in castro extra limites utriusque Parochie fructus saci suos.

19 Et permittitur ita pergere arbitrio Episcopi, dum tamen domum illam adificet propè alteram Ecclesiam, ibique aliat Presbyterum, qui curam animarum exerceat.

20 Parochiani cogi possunt ad contribuendum pro adificando aliis Parochialibus, sed fructus summam quinquaginta scutorum non excedunt.

21 Ecclesia baptismalis, licet non sit curata, tamen requirit personalem residentiam, & est incompatibilis cum Canonici, aut, vel Parochiali.

22 Cancellaria inter signa Ecclesie Curata præcipue attendit An in ea sit fons baptismalis.

23 Plebaniam obtinens, ad quam pueri baptizandi necessarii sunt deserendi, debet tempore collationis attingere annum vigesimum quintum, & infra annum ad sacerdotium promoveri.

24 Parochiam obtinens annexam dignitatem, vel prabendam, tenetur in maiori residere, & Parochialis deservire per Vicarium perpetuum.

25 Præbenda ratione Ecclesie, in qua sita est, dicitur maior Parochialis.

26 Beneficia duo incompatibilia obtinens potest residere in quo maluerit, si sint æqualia, aliter residere debet in maiori, & n. 30.

27 Cura animarum ceteras omnes superat, & excellit.

28 Residentia in beneficijs non Curata est de iure positiva.

29 Parochialis perpetuus, & accessorie unita amittit nomen Parochialis, & efficitur membrum beneficii, cui est annexa, & n. 36.

30 Parochiales duas unitas obtinens, & Præpositus un

- Caratum ex dispensatione tenetur residere in Parochia tantum in digniori.
- 31 Parochiales duas obtinent aque principaliter unitas potest eligere in qua maluerit residentiam, si per omnia sint equaliter.
- 32 Alias residendum in digniori, aut si id non constet, in frequentiori, & in ea, que est intra urbem.
- 33 Vno Parochialis ad vitam non liberat obtinentes, quin teneantur se promovere facere, & residere in ea.
- 34 Sardinia insula Parochiales unite Canonice Cathedralium postea destrukturam, an obligent ad residentiam.
- 35 Sardinia insula Parochias ad primarium statum reduxit Pius V.
- 36 Parochiales duas quarum una est alteri perpetua, & accessorie unita, altera vero habitum tantum Curata, an requirant residentiam, & sint incompatibiles cum alia Parochiali, & n. segg. usque ad num. 53. & num. 64.
- 37 Dispensatio nulla requiritur ut quis possit habere personatum cum cura, & prebendam, cuius annexa Ecclesia Parochialis.
- 38 Beneficiorum incompatibilium pluralitas curis prohibita.
- 39 Parochiales duas obtinent non tenetur alteram dimittere, si una ex his unita sit Dignitati, vel beneficio simpliciter perpetuo, & accessorie.
- 40 Consuetudo immemorabilis non residendi in Parochialibus subacta est a Concilio Tridentino, tanquam corruptela.
- 41 Parochialis habitus tantum curata residentiam requirit, & est cum alia Parochiali incompatibilis, & num. 45.
- 42 Contrarium.
- 43 Declaratum num. 48.
- 44 Parochialis habitus, an sit incompatibilis cum Cathedrali.
- 45 Cancellaria styli circa collationem Parochialis habitus curata, & n. 47.
- 46 Gregorius XIII declaravit circa incompatibilitatem Parochialis habitus tantum curata.
- 47 Episcopi iudicium est an beneficium sit curatum habitum tantum, nec ne.
- 48 Beneficium habitus tantum curatum regulatur, ut curatum actus, si subsit spes reversionis Parochianorum, aliis secum, n. 55.
- 49 Episcopus civitatis ab hostibus captivata alteri Ecclesie est prebendam.
- 50 Officium pascendi, cui immititur obligatio residentie, cessat ubi vult deservientibus.
- 51 Diversisse non videtur populum statim reversionis.
- 52 Potentia proxima actus in favorabilibus habetur pro actus.
- 53 Rector Parochialis habitus ab Episcopo Seminario unita, an tenetur residere in novo pago infra limites ipsi Parochialis constructa, & n. segg. usque in finem.
- 54 Ius Parochialis extinguitur per recessum Parochianorum, reversionis per novorum Parochianorum habitationem.
- 55 Parochialis habitus non potest ab Episcopo uniri Seminario.
- 56 Parochianus tenetur residere in Parochiali habitus si sit spes Credeant Parochiani.
- 57 Vno ab initio valida, & effectum sortita non rescinditur ipso iure ex eo quod deveniat ad casum, a quo incipere non potest.

- 58 Vno in dubio presumitur perpetua nisi facta contentione Ecclesie.
- 59 Vno Parochialis habitus facta Seminario quamvis subsit valida, tamen esset dissolvenda ab relictum Parochianorum.
- 60 Ecclesia Parochialis potest agere ad demolitionem Ecclesie, seu Capelle infra Parochia limites constructe.
- 61 Translata Ecclesia, omnia iura ad eam pertinentia translata in Ecclesiam, ad quam facta est translatio.
- 62 Remissoria non datur ubi articuli sunt irrelevantes.

QUI VERO, Privatus est Parochialis Ecclesie Rector in ea non residens, nisi sit annexa Dignitati, vel Prebende; quo casu debet ibi perpetuum habere Vicarium. Et in fine prohibet in fraudem Rectoris de ipsius fructibus pensionem in beneficium dari. Hoc dicit secundum Jo. Anst. & DD. communiter. Vel secundum alium intellectum. Non residens in Ecclesia Parochiali non ponens Vicarium, quando est annexa beneficio maiori, privatus est ea. Et quotiens facit. Primò statuit, Secundò excipit, ibi, Nisi. Tertio punit, ibi, Alioquin. Quarto fraudem damnat, ibi, Illud.

Nec primò generalem regulam, secundum Holtiensem, & DD. videlicet, Parochialium Ecclesiarum Rectores teneri personaliter residere, eisque non per Vicarios, sed per seipsos delervire, ut hic est casus, & in c. Nonnulli supra tit. prox. Ratio est secundum Abb. num. 2. quia videtur electa industria personæ; ideoque non potest cura alteri delegari per regulam, c. fin. §. Is enim, supra de offic. deleg. & c. Is cui, & ibi glo. pen. eod. tit. lib. 6. Confert optimus textus in linter artifices, ff. de solution. Formalis ratio est, quia omnes, quibus animarum cura commissa est, tenentur pascere juxta præceptum Domini ad Petrum Joannis 20. Concilium Tridentinum cap. 1. sess. 23. Pascendi autem officium personale est: Nam qui Gregem alienum pascit, non est pastor, sed mercenarius, ad quem non pertinet de ovibus, ut patet 10 au. 10 c. Alversitas, §. Hoc tunc servandum 7. quasi 1. & c. Tres personas, 23. q. 4. Dixi in c. Ex parte num. 38. & segg. & num. 49. supra tit. prox. ubi etiam latissime probavi a num. 20. usque in finem, obligationem personalis residentie in beneficiis Curatis esse de jure divino, licet Concilium Tridentinum hoc formaliter non diffinierit, ut ibidem probavi a num. 10. usque ad num. 20.

Ceterum si Curati resideant, & curam per se ipsos exerceant, non repugnat sacris Regulis, quam aliquamvnia in certis casibus possint aliis demandare. Unde nonnulli obtinentes Parochiales Ecclesias Archiepiscopales, & præposituras nuncupatas, etiam in eis residerent, cum tamen essent plerique ex eis Portionarii & litteris humanioribus præditi, obtinuerunt ab Ordinario ut residentes in Parochialibus, curam animarum non per se, sed per substitutos exerceant, satis esse asserentes si substitutos exercētibus curam ad sint, & presint. Unde, excepta Missa, cetera omnia sacramenta, & munia substitutis exercenda permittuntur, quod fuit, ad id ipsi, præcipue ex licentia liceret. S. Congregatio censuit cogendos esse hujusmodi Rectores ad subeundum per seipsos, & non per substitutos omnia munia, ad quæ Parochi tenentur.

- 13 Er rursus petente Præposito Pisciæ, declarari, An possit compellere Parochios ad habitandum ædes conjunctas Ecclesijs Parochialibus. Sacra Congregatio censuit posse compelli. Si tamen aliquis casus occurrat, qui rationibus specialibus innitatur, referendum ad S. Congregationem. Unde Vincentio Taurellio postulante sibi concedi ut possit habitare in domibus paternis, eo quod in domibus Ecclesie Parochialis satis commodè, cum senex esset, habitare non posset, præsertim cum Ecclesia esset vicina domibus paternis, & in Ecclesia etiam coadjutorem sustentaret: censuit scribendum Episcopo, si vera sunt narrata, permitendum oratorem manere in domibus paternis, dum tamen & ipse curam animarum exerceat, ut debet.
- 14 Ceterum cum fuerit questum à Parocho Ravennatensium, An Parochialem Ecclesiam intra civitatem obtinens, & in ædibus Ecclesie, seu intra limites Parochie diu, nocturne non residens, eadem tamen Ecclesie in divinis interserviens, teneatur tanquam non residens ad fructuum restitutionem: Responsum non teneri, sed cogendum in posterum residere in domo Ecclesie, vel si non habet, in propinquire intra limites Parochie.
- 16 Et iterum orta dubitatione, An Rector Parochialis Ecclesie habens domos Parochiales satisfaciatur residentie habitando in domibus proprijs ipsius Rectoris, intra tamen Parochie limites constitutis, ita ut aliis non faciat fructus suos, sed teneatur ad restitutionem perceptorum: Responsum est teneri habitare in ædibus Parochialis Ecclesie, non tamen amissis fructibus, si intra Parochiam sine secedit, nisi ab Episcopo fuerit jussus in ædibus Parochialibus residere; Quo casu si ad non præstitit, nullatenus potest ab Episcopo, si Aprilis 1606.

Verum cum Parochialis sancti Pauli Castrum Majoli Feretransis Diocesis sita extra, & prope dictum castrum, & triginta quatuor familias sub se habens, domo, & habitacione careret, nec ex eius fructibus, qui vix ad quadraginta aureos ascendunt, domus pro Rectoris ædificari posset, nec ulla alia infra limites Parochie in promptu esset, que ab eo conducere tur; ac propterea idem petisset, ut sibi liceret habitare in alia parte castrum, que est intra limites alterius Parochialis, in qua sperabat, se domum conducere posse: Die 16 Junij 1607. Sacra Congregatio censuit secundum, ea que proponuntur, Episcopum suo arbitrio posse permittere, ut Rector, qui neque ex fructibus ædes in Parochiali construere, nec alias intra sue Parochie fines conducere potest, inhabitet domum in altera Parochia viciniori ejusdem castrum sitam; atque ita in sua Parochiali animarum curam gerat, fructusque suas faciat, perinde ac si in Parochiali habitaret; idque donec alia ratio, que residentie ad amissum satisfiat, possit iniri.

Similiter Michael Angelus Rector dñarum Parochialium unitarum in teritorio castrum Delci ejusdem Feretransis diocesis petijt declarari posse se in dicto castrum residere, quod per spatium tertie partis stadij à finibus Parochie distat. Primò, quia aliam domum non habet, præter illam, quam ibi ad hunc effectum olim Parochiani ædificaverunt, quamve ab immemorabili tempore alij Rectores omnes inhabitaverunt, deinde quia his, quæ ad curam spectant animarum, promptius potest ibi præ-

- 13 Er rursus petente Præposito Pisciæ, declarari, An possit compellere Parochios ad habitandum ædes conjunctas Ecclesijs Parochialibus. Sacra Congregatio censuit posse compelli. Si tamen aliquis casus occurrat, qui rationibus specialibus innitatur, referendum ad S. Congregationem. Unde Vincentio Taurellio postulante sibi concedi ut possit habitare in domibus paternis, eo quod in domibus Ecclesie Parochialis satis commodè, cum senex esset, habitare non posset, præsertim cum Ecclesia esset vicina domibus paternis, & in Ecclesia etiam coadjutorem sustentaret: censuit scribendum Episcopo, si vera sunt narrata, permitendum oratorem manere in domibus paternis, dum tamen & ipse curam animarum exerceat, ut debet.
- 14 Ceterum cum fuerit questum à Parocho Ravennatensium, An Parochialem Ecclesiam intra civitatem obtinens, & in ædibus Ecclesie, seu intra limites Parochie diu, nocturne non residens, eadem tamen Ecclesie in divinis interserviens, teneatur tanquam non residens ad fructuum restitutionem: Responsum non teneri, sed cogendum in posterum residere in domo Ecclesie, vel si non habet, in propinquire intra limites Parochie.
- 16 Et iterum orta dubitatione, An Rector Parochialis Ecclesie habens domos Parochiales satisfaciatur residentie habitando in domibus proprijs ipsius Rectoris, intra tamen Parochie limites constitutis, ita ut aliis non faciat fructus suos, sed teneatur ad restitutionem perceptorum: Responsum est teneri habitare in ædibus Parochialis Ecclesie, non tamen amissis fructibus, si intra Parochiam sine secedit, nisi ab Episcopo fuerit jussus in ædibus Parochialibus residere; Quo casu si ad non præstitit, nullatenus potest ab Episcopo, si Aprilis 1606.
- 17 Verum cum Parochialis sancti Pauli Castrum Majoli Feretransis Diocesis sita extra, & prope dictum castrum, & triginta quatuor familias sub se habens, domo, & habitacione careret, nec ex eius fructibus, qui vix ad quadraginta aureos ascendunt, domus pro Rectoris ædificari posset, nec ulla alia infra limites Parochie in promptu esset, que ab eo conducere tur; ac propterea idem petisset, ut sibi liceret habitare in alia parte castrum, que est intra limites alterius Parochialis, in qua sperabat, se domum conducere posse: Die 16 Junij 1607. Sacra Congregatio censuit secundum, ea que proponuntur, Episcopum suo arbitrio posse permittere, ut Rector, qui neque ex fructibus ædes in Parochiali construere, nec alias intra sue Parochie fines conducere potest, inhabitet domum in altera Parochia viciniori ejusdem castrum sitam; atque ita in sua Parochiali animarum curam gerat, fructusque suas faciat, perinde ac si in Parochiali habitaret; idque donec alia ratio, que residentie ad amissum satisfiat, possit iniri.
- 18 Similiter Michael Angelus Rector dñarum Parochialium unitarum in teritorio castrum Delci ejusdem Feretransis diocesis petijt declarari posse se in dicto castrum residere, quod per spatium tertie partis stadij à finibus Parochie distat. Primò, quia aliam domum non habet, præter illam, quam ibi ad hunc effectum olim Parochiani ædificaverunt, quamve ab immemorabili tempore alij Rectores omnes inhabitaverunt, deinde quia his, quæ ad curam spectant animarum, promptius potest ibi præ-

sto esse, quam intra fines Parochiæ; desinit enim inter utramque Ecclesiam flumen, quod media saltem anni parte vadari non potest, ita ut necesse sit per pontem transire, qui penes dictum castrum constructus est. Ac demum quia idem castrum nec januis, nec mœnibus cingitur, & Rector quandoque liberè exire potest; die 15. Septembris 1607. S. Congregatio Concilij censuit Rectorem, qui hæcenus in dicta domo in castro ex ædificata permittentibus Episcopis permansit, fructus scilicet suos. Imò etiam deinceps posse Episcopum, si ita Parochianis ambarum Parochiarum unitarum consilium esse pro suo arbitrio existimaverit, permittere ut ibidem manere pergat, dum tamen domunculam prope illam ex duabus Ecclesijs unitis, cui hyberno, vel alio tempore ob pluviam, & itineris difficultatem prælo esse non potest, quam primum ædificet, in eaque aliqua parte anni ejusdem Episcopi arbitrio, quod ex necessitate Parochianorum, & temporum qualitate pro sua prudentia moderabitur, aliat Presbyterum qui in dicta Ecclesia celebret, illisque Sacra admittret, & alia munia obeat Parochialis.

20 Nec est mittendum ex sententia S. Congregationis idem remedium, quod ex Decreto Concilij 43. sess. 24. competit pro augendis redditibus exiguis Parochialium Ecclesiarum per Parochiano- rum symbola, vel collectas, competere etiam pro ædificatione domus Parochialis. Unde in casu contingenti respondit Episcopi debere officium suum ad sacrorum Canonum præscriptum impartiri Parochio potenti ut Parochiani compellerentur ad contribuendum pro ædibus intra Parochiam ædificandis, cum ipse cogere tur habitare domum rustici cultoris terrarum Parochialium, & Ecclesie redditus non excederent summam feutorum quinquaginta.

21 Extenditur quartò prædicta regula, ut locum sibi vendicat etiam in Ecclesijs baptismalibus; nam proposito dubio, An obtinens Ecclesiam baptismalem Plebaniam nuncupatam, teneatur ad residentiam; Et an possit cum ea retinere beneficium Curatum S. Congregatio licet hujusmodi Ecclesia non sit Parochialis, neque Curata ex doctrina Pauli, Zabari, Vitali, Genozel, Gomez. tamen quia agitur de actu principali ad salutem animæ, & fons ibi stat erectus, & paratus ad baptizandum quibus tenetur, & in ministrando hæc Sacramenta videtur electa industria personæ; & inter signa cognoscendi Curatum præcipue Cancellaria attendi si in ea ad sit fons baptismalis: idè censuit teneri ad residentiam, nec posse oratorem hujusmodi Ecclesiam retinere nisi cum Canonatu, vel Parochiali. Et alius consultat, An obtinens Ecclesiam baptismalem, cui incumbit sola cura baptizandi omnes infantes oppidi existentes sub cura Archipresbyteri, teneatur ad residentiam præsupposito quod in Ecclesia Archipresbyteri præter baptismum, alia Sacramenta ministrantur: die 20. Maij 187. itidem censuit teneri.

23 Ac demum propositis dubijs, cujus ætatis, & quibus Ordinibus initiatus esse debeat obtinens, vel retinens Ecclesiam Plebaniam nuncupatam baptismalem tantum, an personaliter residere, & an per seipsum baptizare teneatur, & an possit ab his exculare se, ac defendere consuetudine quadam, vel ab aliis non residendi, sed baptizandi per substitutum, attenda præsertim Constitutione

nodali infra scripta, quæ dat regulam recipiendi, & præbendi Sacramentum baptismi in hæc verba: (Inveſtigent an baptizandus de suo Plebani sit, ad eosque pertinet illum baptizare; Quòd si alieni competierit esse Plebanus, ad proprium jubeant deferri Plebanum, nulloque pacto cum baptizare præsumant, nisi vita periculi imminet, aut proprij Plebani licentia intercedat; privilegio tamen Ecclesie Cathedrali à jure communi concessio ut in ea Diocæsani baptizari possunt, in suo robore persistente;) Sacra Congregatio censuit si pueri baptizandi ad illam Plebaniam necessariò deferantur, eam obtinentem debere tempore celebrationis attingere vigesimum quintum annum, & infra annum ad Sacerdotium promoveri, personaliterque residere, & per seipsum ubi legitime impeditus non fuerit, baptizare.

24 Sed cum quilibet Plebania habeat sub se aliquot certas Parochiales, in quibus Sacramentum baptismi non administratur, & adhuc fuerit quæsitum pro clario intellectu Decreti, an pueri ipsius Plebis, quam ipsarum Parochialium Parochiani dicantur necessariò pro baptismi deferendi ad dictam Plebaniam, attenda præsertim dicta Constitutione; licet aliquando aliò propter majorem commoditatem arbitrio paratum deferri contingat; Responsum est hujusmodi pueros, secundum ea quæ proponuntur, necessariò deferri ad plebaniam hujusmodi ac propterea in ea locum habere superius conscriptam decisionem.

24 Secundò nota in ver. Nisi limitatio ad regulam, de qua supra in primo notabili, videlicet ut non procedat in obtinendi Parochiale annexam Dignitati, vel præbendam, quia non tenetur in Parochiali residere, sed in majori, & Parochiali deservire debet per Vicarium perpetuum; quod expressius habetur in c. Super eo, infra eod. tit. lib. 6. Unde inserti Abb. hic in 4. notab. num. 5. ut non solum Dignitas, sed etiam præbenda ratione Ecclesie in qua sita est, censetur major Parochialis. Et ob hanc rationem putat Beneficium teneri deservire in præbenda, tanquam in majori per seipsum, & in Parochiali per Vicarium. Pro quo facit littera ibi, in majori Ecclesia. Certum est enim obtinentem ex dispensatione duo beneficia teneri in digniori residere, & alteri per Vicarium deservire, ut sentiunt hic DD. per hoc limitantes gloriam notabilem in c. Non potest, in ver. Retinere infra eod. lib. 6. quæ dicit habentem duo beneficia incompatibilia ex dispensatione posse residere in quo maluerit, vel nunc in uno, & nunc in altero; debet enim illa glossa secundum Abb. restringi ad casum, quando beneficia sunt æqualia; locus si unum sit dignius altero, sicut præbenda est dignior parochiali. Sed certè si hoc verum esset, obtinens ex dispensatione præbendam, & Parochialem Ecclesiam, teneretur residere in præbenda tanquam in digniori. Quod tamen est falsum, ut patet in Constitutione Pij V. quæ incipit Cupientes, edita octavo idus Julij 1568. ubi statuitur ut obtinentes ex dispensatione Parochialem, & Canonatum, vel Dignitatem, etiam majorem post Pontificalem, in quibusvis Patriarchalibus, aut Metropolitanis, vel Cathedralibus, seu Collegiatis Ecclesijs teneantur, & obligati sint ad residendum in Ecclesia Parochiali, & ibi in divinis deservendum; ad idque per locorum Ordinarios cogi, & compelli possint, ac debeant. Et præmittitur ratio illa cum prima, & præ-

28 & præcipua debeat esse cura animarum. Quæ ratio expressius habetur in alia Constitutione ejusdem Pij V. de qua infra num. 25. ubi in principio sic legitur. (Quantum animarum cura ceteras omnes superat, & excellit tanto nos impensius providere necesse est ut id officij genus omni ubique adhibita industria excolatur. Ad hoc cap. Cum sit ars, supra de et. & qualis. Atque ita quod spectat ad rem præsentem, dignior habetur Parochialis Ecclesia quocumque alio beneficio non Curato. Et merito; Nam personalis residentia in Parochiali- bus inmittitur jure divino, ut in decreto Concilij Tridentini cap. 1. sess. 23. & dictum est supra in primo notabili. In alijs verò beneficiis inducta est ex Constitutione Ecclesie, ita ut propterea valeat consuetudo in eis non residendi, & fructus in absentia percipiendi; ut est textus in cap. Cum omnes, & ibi diximus. 18. supra de Constitutione, cum tamen consuetudo non residendi in beneficijs Curatis sit corruptela; ut dicitur in d. cap. 1. Vera igitur ratio cur obtinens Parochialem annexam præbendam non teneatur residere in præbenda, non est quod præbenda sit dignior, si eorundem à parochiali consideretur, ut putavit Abbas, sed quia beneficium accessorij, & perpetuò annexum amittit nomen beneficij, & induit naturam beneficij, cui est unitum, & efficitur illius prædium, ut colligitur ex textu in cap. Recolentes, in fine, infra, de statu Monachorum, Oldrad. cons. 27. factum tale est, nu. 15. vers. Fundata igitur, & dixit Rota decis. 370. alias 114 de reb. Eccles. non alienam. in antiqu. & apud Cardin. Seraph. decis. 1078 num. 6. Doctores in c. Dudum, in secundo, de elect. & ibi dixi num. 31. & in cap. Licet, num. 68. infra eodem. Et hoc respectu in hæc Decretali Dignitas, vel Prabenda dicitur major parochiali. Fateor tamen verum esse quod dicit Abbas, videlicet obtinentem ex dispensatione duo incompatibilia; ita demum posse residere in quo maluerit, si sint æqualia. Et ita esse limitandum glossam in d. cap. Non potest. Secus si unum sit dignius altero, puta Dignitas Curata cum simplicij Parochiali, quia teneatur residere in Dignitate tanquam in digniori.

29 Unde orta controversia, An obtinens ex dispensatione Apolthica duas Parochiales unitas, in quibus non resideat, nec unquam residerit, & Proposituram Collegiatam, cui annexa est cura animarum, & in qua hæcenus residerit, possit dictis parochialibus, seu earum fructibus privari, præcipue cum Ordinarius per edicta omnes monuerit ad residendum in suis Parochialibus Ecclesijs sub pœna privationis: Sacra Congregatio censuit non posse privari si exercitium Curæ præposituræ incumbit personæ ipsius præpositi, ipseque eam exercuit, & exercet. Quinimò si nollet residere in præposituræ esse cogendam, cum ea sit dignior, & quis teneatur residere in digniori ex beneficijs pluribus, quæ obtinere potest.

30 Similiter si duo beneficia sint æque principaliter unita, Beneficiatus teneatur residere in digniori; ac si per omnia æqualia sint, in quo maluerit.

31 Unde cum Andreas Abulen. declarari petisset, an cum ipse obtineret duas Parochiales ad invicem unitas, liceret sibi in una malere residere; Responsum est, si illæ parochiales sunt ad invicem æque principaliter unitæ, ita ut altera non dicatur annexa accessorij, & æquales sint, ita ut neutra ipsarum habeat titulum Dignitatis, posse Rectorem

eligere in utra earum residentiam.

32 Verum hoc procedit, ut prædixi, si per omnia sint æquales; alia secus. Ideoque suboritur dubio, si duæ Ecclesie fuerint unitæ, in qua sit residendum; Responsum est esse residendum in digniori, quod si non collet que sit dignior, in frequentiori. Quod si una fuerit extra, & altera intra urbem, esse residendum in ea, quæ est intra.

33 Hæc, ut vides, procedunt in Parochialibus non unitis, vel in unitis æque principaliter. At verò cū Parochialis subjectivè, & accessorij annexa est præbenda; tunc residendum est in præbenda, quæ propter unionem subjectivam dicitur major, & Ecclesie annexæ deservendum est per Vicarium perpetuum. Et ita intelligitur textus, quia per unionem accessoriam extinguitur titulus Parochialitatis; & Parochialis efficitur membrum beneficij, cui est annexa, ut prædixi, & idem Abbas fateatur. Quod adeo verum est, ut etiam Parochialis Ecclesia sit accessorij, & perpetuò unita beneficio simplicij; Nihilominus Beneficiatus non sit obstrictus ad residendum in Parochiali, ut fuisset patet in questione sequenti, præsertim n. 39.

34 Dicitur perpetuò, quia unio ad vitam non eximit à residentia. Unde cum fuerit dubitatum. An in Parochiali Ecclesia unita præbenda in Cathedrali ad vitam præbendati possit institui Vicarius perpetuus; Etposito quod non. An præbendatus teneatur se promovendi facere ad ordinem Presbyteratus, vel satisfactum sit Canonis deputando Vicarium ad vitam præbendati. Sac. Congregatio censuit Parochiales unitas Canonici ad vitam non liberare obtinentes, quin teneantur se promovendi facere, & residere in eis.

34 Quid in Parochialibus unitis olim Canonice Cathedrali Ecclesiarum postea destructarum? Contigit hic casus in regno Sardinie, in quo sit tres Archiepiscopatus, & quatuor Episcopatus, & cunctis eorum unitæ sunt duæ, vel tres Ecclesie Cathedralis destructæ, in quibus nulla est residentia Canonice. Et cum olim his Canonice intra Cathedralis prædictas, & antequam destruerentur, plures Ecclesie Curatæ unitæ fuissent; postea ab usus invaluit ut appellarentur Canonice; & hoc pretextu plures à multis obtinebantur, & in nulla residendo fructus lucrabantur omnium, constitutis tantum in pagis Ecclesiarum Vicarij, qui nomine illorum Sacramenta ministrarent. Et cum Episcopi dicti Regni Sacra Congregationem pro opportuno remedio consulissent: S. Congregatio censuit cogendos obtinentes has Ecclesias Parochiales in eis residere, si modo non sint suppressæ, donec Cathedralis destructæ resciantur, vel Ecclesie consentientes, quibus unitæ sunt destructæ, non indigeant residentia Canonice. Secundum quam sententiã Pius V. edidit Bullam, quod obtinentes Dignitates, & Canonice in Ecclesijs destructis aullum habere locum in eis contenderent, sed singuli in singulis Parochialibus residerent.

35 Porro edita per Pium V. Bulla quæ cavebatur obtinentes in Insula Sardinia parochiales annexas Canonice Cathedralium destructarum, teneri in Parochialibus residere; & Responderet, & Canonice Civitatis Castrem. sub prætextu quod eorum Cathedralis Ecclesia adhuc intacta maneret, & æque principaliter unita Ecclesie Algaem, haberet Capitulum, ac nomen, & Dignitatem

Episcopalem obtinuerunt a Pio V. Motum proprium, in quo expressè disponitur Archiepiscopatum, Chinicos, & Capitulum in eorum antiquo statu, nomine, & dignitate perpetuò relinqui. Votum Episcopus Algaren, adijt Sanctissimum narrantur Motum proprium prædictum reducendum esse ad terminos Bullæ prius editæ, quia ex unione, quam exhibuit, constabat Canonicatus Ecclesiæ Castren, cum suis præbendis fuisse translatos ad Ecclesiam Algaren. Et idè non posse diffugere eos Canonicos residentiam in dicta Ecclesia, prout faciunt nullibi residentes; præsertim quia si Canonicatus Ecclesiæ Castren non extinguuntur, Parochiales illis annexæ debita residentia defraudantur. Sanctissimus negotium hoc totum Congregationi Concilij decidendum commisit, quæ censuit illum secundum Motum proprium Pij V. obtentum ab Archiepiscopato, & Canonicis Castren, reducendum esse ad terminos juris, & primæ illius Constitutionis Pij V. Et ita iussit Sanctissimus observari. Constitutio hac de re edita fuit Calendis Octobris, anno 1568. Et incipit, *Quantum animarum cura* Et habetur in Bullar. tom. 2. pag. 271.

36 **QUÆRO** de questione facti. Raphael Miralles Hispanus habet in Diocesi Illerden, duas Parochiales Ecclesias, quarum altera sub titulo Sancti Salvatoris de Almenara ruralis est, carens populo, & in omni ducentis annis, & ultra, itat in presentia sit folio habitu Curata: Altera vero sub titulo S. Mariæ de Balda ab immemorabili tempore accessorie, ac perpetuò unita est dictæ Parochiali Curiali S. Salvatoris. In neutra harum Ecclesiarum resederunt unquam Rectores supra hominum memoriam; sed tantum consuevit præfici Vicarius amovibilis in Ecclesia unita, iuxta decretum Concilij Tridentini cap. 7. sess. 7.

Consuluit idem Raphael Sacram Congregationem Concilij, utrum dictæ Parochiales habeant onus residentie, & An sint cum alia parochiali incompatibiles?

Et quidem quoad Ecclesiam S. Mariæ, res videtur carere omni difficultate, quia cum, ut proponitur non a quæ principaliter, sed accessorie unita sit Parochiali S. Salvatoris; suppresso ejus titulo per hujusmodi unionem subjectivam, affecta est veluti prædium Ecclesiæ, cui est unita, ut dictum est supra num. 29. ideoque nec residentiam requirit, ut hic patet in vers. *Nisi*, nec est hoc capite incompatibilis cum alia Parochiali sic probat text. apertus in cap. *Super eo de præben. in 6. ubi statuitur nullam requiri dispensationem ut quis possit habere personatum cum cura, & præbendam, cui sit annexa Ecclesia parochialis; atque ita ibi notant gl. in verb. *Non obviet*, Jo. And. in summ. illius rex. Archid. & Franchus prope fin. in verb. *Obviet*, Gemin. num. 4. Jo. Moñ. & Probus num. 1. & sep. Atque ita observatur in praxi; ut testatur illic Gemin. & Lap. alleg. 36. vers. *Ab sine dispensatione, prope fin.**

37 **QUÆRO** de questione facti. Raphael Miralles Hispanus habet in Diocesi Illerden, duas Parochiales Ecclesias, quarum altera sub titulo Sancti Salvatoris de Almenara ruralis est, carens populo, & in omni ducentis annis, & ultra, itat in presentia sit folio habitu Curata: Altera vero sub titulo S. Mariæ de Balda ab immemorabili tempore accessorie, ac perpetuò unita est dictæ Parochiali Curiali S. Salvatoris. In neutra harum Ecclesiarum resederunt unquam Rectores supra hominum memoriam; sed tantum consuevit præfici Vicarius amovibilis in Ecclesia unita, iuxta decretum Concilij Tridentini cap. 7. sess. 7.

38 **Rationem** assignat hic Innocen. num. 1. in ver. *Præbenda*. Quia, inquit, cum causa prohibitionis habendi plures Parochiales sit, quia non potest apud utramque residere, & per se curam agere, cap. *Quia nonnulli*, & cap. *Relatum*, supra de Cler. non resident. & causa cesset in Parochiali annexa, quia residere non tenetur hic; Item cum prohibito de jure communi cesset in præbenda, hinc

apparet quod constitutio *De multa*, locum non habet. Ita Innocen. cum quo reliqui transeunt.

39 **Quia** in re non est opus prolixiori dispositione, quia jam S. Congregatio censuit obtinentem duas Parochiales non teneri alteram dimittere, si una ex his unita sit dignitati, vel beneficio simpliciter perpetuò, & accessorie, quia per talem unionem parochialis definit esse parochialis, & assumit naturam beneficii simplicis, vel dignitatis, cui annexa est. Hinc etiam responsum est in Parochialibus perpetuò, & accessorie unitis non requiri formam examinis per concursum à Concilio Tridentino præscriptam in cap. 18. sess. 24. Et in specie eum dubitatum fuerit an in collatione Dignitatis nuncupatæ Abbatiæ De las Cei, cui unita erat Parochialis Ecclesia de Valera, requireretur examen per concursum à S. Congregatione censuit non requiri, dummodo hæc unio auctoritate Sedis Apostolicæ, ac perpetuò, & accessorie facta sit.

40 **Qui** verò ad Ecclesiam S. Salvatoris, cum immemorabilis consuetudo non residenti in Curia uti corruptela sit sublatà à Concilio Tridentino c. 1. sess. 23. difficultas restringitur ad hoc. An ex eo quòd sit habitu Curata, & non actu, regulatur uti beneficium simplex, an verò retineat primæviam naturam parochialis quoad residentiam, & incompatibilitatem.

Et quidem Ecclesiam habitu tantum curatam requirere residentiam, & esse incompatibilem cum alia parochiali tenentur multi ex gravioribus antiquis, v. delecti in cap. *De multa*, supra eod. Innoc. in princ. vers. *Item non sit nisi*, Abb. antiq. num. 2. Jo. And. post Calder. Petr. & Florian. 2. in verb. *Parochiales*, ubi refertur cum opinione Innoc. & Abb. Anchar. num. 1. & 2. Jo. de Imol. sub num. 33. vers. 19. And. Et in cap. *Licet Canon. de elect. in 6. Archid. col. 1. vers. Et quod hic dicitur*, ubi fuit hæc sententia tueretur, Gemin. sub num. 6. col. 3. vers. *Tertio casu*, Guil. Daran. num. 17. in verb. *De parochialibus*, Lap. num. 2. Jo. And. post Jo. de Lignag. sub num. 6. in verb. *Parochianos*, Petr. de Anchar. sub num. 5. vers. *Querit gl. sa. Zabara*, col. 48. num. 2. vers. *Intellige ergo*, Gomez, in regul. de thronate quæst. 11. sub num. 5. vers. *Et hoc quod de cura*, Sylvest. verb. *Beneficium*, §. 4. n. 7. vers. *Secundum Hostiensium*. Sed ibi neutram firmat Card. in Clem. 1. quæst. 21. sub num. 20. de off. Vicar. Dein Clem. in plerisque sub num. 4. vers. *Quod ultimis de elect. Barb. inter conf. Alex. conf. 72. V. s. p. p. d. c. vers. Et quod talis Ecclesia lib. 4. Alex. cons. 75. num. 33. vers. Nec in hoc habet observare lib. 4. & ad hanc partem multa indixi in c. *De multa*, num. 34. supra eodem.*

42 **Contrariam** verò opinionem, pro qua videtur textus expressus in cap. *Passor alij*, 7. quæst. 1. locuti sunt Glol. in d. cap. *Licet Canon. in verb. Parochialis*, Butr. num. 13. ibidem, Hostien. in cap. *Quia nonnulli*, num. 5. vers. *Quid si omnes parochiani de Cler. non resid. Feder. de Sen. cons. 80. Factum tale est*, col. 2. vers. *Item non obstat*, Paul. in Clem. 1. de off. Vic. Roman. cons. 356. Circa primum num. 4. Abb. in d. cap. *De multa* prope fin. Jo. de Sella. de benef. par. 3. quæst. 42. Duen. reg. 71. vers. *Quarto salta*, Staph. de lit. grat. in d. de qualitate, c. 8. Circa secundum, vers. *Dicitur ergo beneficium*.

Et hanc esse communem opinionem testantur, Butr. in d. c. *Licet Canon*, num. 9. Felin. in cap. *Postulasti*, sub num. 1. col. 2. vers. *Sic verò ipsa Eccl.*

39 **Quia** in re non est opus prolixiori dispositione, quia jam S. Congregatio censuit obtinentem duas Parochiales non teneri alteram dimittere, si una ex his unita sit dignitati, vel beneficio simpliciter perpetuò, & accessorie, quia per talem unionem parochialis definit esse parochialis, & assumit naturam beneficii simplicis, vel dignitatis, cui annexa est. Hinc etiam responsum est in Parochialibus perpetuò, & accessorie unitis non requiri formam examinis per concursum à Concilio Tridentino præscriptam in cap. 18. sess. 24. Et in specie eum dubitatum fuerit an in collatione Dignitatis nuncupatæ Abbatiæ De las Cei, cui unita erat Parochialis Ecclesia de Valera, requireretur examen per concursum à S. Congregatione censuit non requiri, dummodo hæc unio auctoritate Sedis Apostolicæ, ac perpetuò, & accessorie facta sit.

40 **Qui** verò ad Ecclesiam S. Salvatoris, cum immemorabilis consuetudo non residenti in Curia uti corruptela sit sublatà à Concilio Tridentino c. 1. sess. 23. difficultas restringitur ad hoc. An ex eo quòd sit habitu Curata, & non actu, regulatur uti beneficium simplex, an verò retineat primæviam naturam parochialis quoad residentiam, & incompatibilitatem.

41 **Sanctissimus** declaravit secundum sententiam Cancellariæ appellatione parochialis comprehendit etiam illam, que tantum habitu sit quoniam in horas singulas potest fieri actu.

42 **Sanctissimus** declaravit secundum sententiam Cancellariæ appellatione parochialis comprehendit etiam illam, que tantum habitu sit quoniam in horas singulas potest fieri actu.

43 **In** hoc opinionum conflictu, cum tempore Cardinalis Alciati dubitasset Episcopus Sepren. An Ecclesia habitu curata, seu parochialis, & non actu, esset incompatibilis cum Ecclesia Cathedrali juxta decretum Trident. Conc. sess. 24. de reform. cap. 17. Sac. Congregatio censuit Non esse; quia appellatione parochialis non venit ista, que actu non est curata, & communis est DD. opinio, de qua testatur, Felin. in c. *Postulasti*, n. 9. de reor. & Reb. de non prom. inf. an. num. 34. tamen quia Cancellaria aliud sensit, fortè quia de die in diem potest fieri actu si revertantur parochiani, & Sanctitas sua aliàs visa est idem sentire, ideo agendum cum Sanctissimo.

44 **Sanctissimus** declaravit secundum sententiam Cancellariæ appellatione parochialis comprehendit etiam illam, que tantum habitu sit quoniam in horas singulas potest fieri actu.

45 **Sanctissimus** declaravit secundum sententiam Cancellariæ appellatione parochialis comprehendit etiam illam, que tantum habitu sit quoniam in horas singulas potest fieri actu.

46 **Hujusmodi** tamen resolutiones ad præsens revocantur in dubium, quia novissime officialium Cancellariæ testimonio & scripturis comperitur esse verè ex stylo Cancellariæ parochialem habitu tantum curatam, conferri uti beneficium simplex, quemadmodum etiam colligitur ex libello, qui interhibetur Praxi Cancellariæ, ut Notabilia super vacantiis, & vers. *curata Ecclesia* fol. 128.

47 **Inter** has opiniones oppositas adest opinio quædam media, ut scilicet ita demum parochialis habitu regulatur uti beneficium simplex, si non adit spes proxima uti habitu reduncatur ad actum per reversionem parochianorum, aliàs verò si sit verisimile ut brevi loco se revertantur, regulatur uti parochialis actu, ita in specie distinguitur Collectarius d. c. *De multa*, num. 6. & quidam alij recentiores; & videtur lentire Gemin. in d. c. *Licet* col. 3. vers. *Tertio casu*, & apertus ibi, Belam. in 7. col. vers. *Primo quaritur*, & tenet decemum in Rota.

48 **Et** secundum hanc sententiam, qua opinionem conciliatur, videtur tunc posse responderi, quia illius Cancellariæ, secundum quem parochiales

habitu tantum conferuntur uti beneficia simplicia quem fecit est Gregorius XV. non videtur habere locum, nisi quando est verisimile, ut de proximo revertantur animæ. Nam S. Congregatio dixit Cancellariam aliud observare, quia parochialis habitu de die in diem potest fieri actu, & idè Gregorius hanc partem uti tutiorem probavit non simpliciter, quia ita esset illius Cancellariæ, sed quia, inquit, Ecclesia habitu curata in horas singulas potest fieri actu si revertantur parochiani. Et sic habuit rationem hujusmodi potentie proxime.

49 **Noque** huic sententiæ obstat, imò potius favet rex in cap. *Præbendis*, 7. quæst. 1. Nam ibi civitas Lissitana erat ab hostibus captiva, nec sibi ferat sper propinqua liberationis; ideoque non mirum, si ibi statuitur, ut ejusdem civitatis Episcopus alteri Ecclesiæ præficiatur.

50 **Accedit** etiam quod Auctores, qui sentiunt Ecclesiam habitu curatam regulari uti beneficium simplex, moventur omnes ea potissimum ratione quia cessante causa incompatibilitatis, & residentie, eo quod Ecclesia carcat populo, & incolis, & sic desit materia, in qua Rector Ecclesiæ officium pacendi exerceat, debet etiam cessare effectus, quæ præcipue ratione ita concludunt gl. Joan. Mon. Betr. Felin. atque alij omnes supra relati.

51 **Hæc** autem ratio non militat ubi est spes proxima reversionis animarum: nam juris interpretatione non videtur diversisse populus, qui statim est reverlurus, divortium, ff. de divort. l. plerique ff. de rit. nupt. Constat iura in c. *Constat*, l. 4. i. d. cap. *Vides*, 23. q. 6. in l. si filius, ff. quod cum eo qui in alien. poss. & in l. si pro patre, §. *Verum* ff. de rem. vers. *regulariter est*. Præsertim in favorabilibus, ut potentia proxima actu habeatur pro actu, l. pen. ubi gl. & Bald. ff. de mil. testam. ideam Bald. l. 3. col. 6. sub num. 24. vers. *Quid si filius*, ff. sol. matr. Jal. qui plura similia congerit in l. *Divortio*, §. *interdum*, num. 15. ff. *Et licet* in dubio sufficit ut parochialis sit curata habitu, secundum Gemin. in dicit cap. *Licet Canon* col. 3. prope fin. vers. *Aut ex verbis non apparet de electione in 6.*

52 **Ex** quibus omnibus videtur respondendum, parochialem habitu tantum curatam minime inducere, incompatibilitatem, nec residentiam requirere nisi sub sit spes ut brevi populus revertatur, quæ tamen non videtur subesse in casu præfenti, cum secundum ea, quæ proponuntur dictæ Parochialis ruralis sit, ac sine populo, & incolæ supra ducentes annos. Et in hanc sententiam Sacra Congregatio respondit.

53 **Uterius** QUÆRO, An Rector Parochialis habitu ab Episcopo Seminario unita teneatur residere in novo Pago infra limites ipsius Parochialis constructo. Pagus Cortuladi Militen, Diocesis ob aeris intemperiem, ac facinorosorum horum injuriâ desertus, ac destructus fuit quadraginta circiter abhinc annis, & illius incolæ ad diversa alia loca commigrarunt, adeo ut Parochialis Ecclesia ejusdem pagi, quæ adhuc integra est, & in qua illius Rector missam quotidie celebrat, ad præsens non sit amplius curata actu, sed habitu tantum: & in hoc utraque pars consentit. Ab annis verò circiter quatuor extractus est novus pagus sub eodem nomine Cortuladi paulo minus quatuor milliaribus.

bus distans à veteri pago destructo, ut deponunt testes. Cujus quidem novi pagi universitas preterit Rector pagis veteris debet in novo pago residere, & in Ecclesia ibi edificata administrare Ecclesiastica Sacramenta, hoc potissimum fundamento, quia novus pagus constructus fuit infra limites parochiæ, ideoque jus illud parochialitatis, quod quantum pertinet ad exercitium per dispersionem Parochianorum extinctum fuerat, revixit per habitationem novorum Parochianorum infra limites ejusdem parochiæ, juxta c. x. in c. *Parochialis*, 7. q. 1. Quod autem novus pagus situs sit infra eisdem limites, probat Universitas per plures testes formaliter examinatos, qui tamen non reddunt sufficientem rationem, nec bene intelliguntur parochiæ fines. Quinimo alij testes eorundem Episcopo Nicotere examinati jussu S. Congreg. Episcoporum, ut deponunt duas familias in individuoque olim pagum veterem incolebant, ad novum demigrasse: sed revera non earent suspitione falsitatis, & quidam illorum sunt aperte falsi.

Episcopus Miltenisè è converso negat dictum Rectorem debere in novo pago residere, atque ibi administrare Sacramenta. Et primo opponit unionem, quam fecit de dicta parochiali habitu tantum Curata feminario Clericoorum. Quam quidem unionem veluti factam ad præscriptum Concilij, c. 18. sess. 23. pertendit non debere dissolvi ex eo quod habitus curæ fuerit redactus ad actum.

Deinde opponit novum pagum minime fuisse edificatum infra limites parochiæ veteris, sed esse novum populum, & intra alios fines. Ideoque Rectorem antiquæ Ecclesiæ non esse ullatenus rogandum illi residere, aut Sacramenta administrare: petique litteras remissoriales ad hoc probandum.

Certum est primo unionem ab Episcopo factam esse nullam, jam enim sepius censuit S. Congregatio Concilij parochialem habitu tantum curatam minime posse uniri feminario ab Episcopo ex Decreto d. c. 18. Et quamvis quoad residentiam parochiæ Congregatio conflueverit distinguere, an subsit spes, ut parochiani revertantur, & habitus reducantur ad actum, an non, ita ut primo casu Parochus teneatur residere in parochiali habitu, non autem in secundo: & hoc modo conciliaverit diffidentium Canonistarum opiniones in c. *De multa*, de *præben* & in c. *Licet Canon*, de *elect* in 6. tamen quoad unionem hanc distinctionem S. Congregatio non adhibuit. Ratio differentie est, quia per non residentiam non inferitur Ecclesiæ aliquod gravamen irreparabile: nam cum primum Parochiani revertentur Parochus poterit apud suam

Ecclesiam residere, d. c. *Pastor alii*. At per unionem inferitur gravamen, quod reparari non potest reverentibus parochianis, quia unio ab initio valida, & effectum sortita, postea ob futurum eventum ipso jure non dissolvitur, textus est in c. *Novit*, nec *sele vacan*, & tenet Rota in *antig*, decis. 183. Caecilius in *tract*, de *union*, *Eccles*, c. 9. n. 3. & 4. Petr. de Perul. in *tract*, de *revoc union*, c. 5. Ideoque S. Congregatio indistinctè respondit nullam esse unionem Ecclesiæ habitu tantum curatæ. Quamvis enim actus destruat, quando devenit ad casum, à quo inchoari non potuit. l. *Pluribus*, §. *Est placet*, & *Liter stipulatem*, §. *Sacram*, ff. de *verbor obligat*. Hoc tamen non procedit, si

actus sit omnino perfectus, & consummatus, l. *Patris juris possid*, de *bus qui sunt sui*, vel *alien*, in 1. *In ambigua*, la *prima*, §. *Non est novum*, ubi ita de *larate Dec*, ff. de *Reg jur*, Card. Zabarell. *consil*, 105 num. 6. *ver*, *Pro hoc*.

Præterea unio in dubio præsumitur facta contemplatione Ecclesiæ, cui fit unio, c. *Novit*, de *sed*, *vacan*, Petr. de Perul. in *tract*, de *union*, *Eccles*, c. ult. num. 1. Ideoque ex sui natura perpetua est, ut patet in hac Decretali, & d. c. *Novit*, Petr. de Perul. ubi *supr*. Non igitur bene inferitur de residentia temporalis ad unionem perpetuam.

Accedit quod etsi unio ab initio fuisset valida; tamen ob reditum parochianorum esset dissolvenda, Petr. de Perul. in *cod*, *tract*, de *revoc union*, cap. 1. num. 1.

Deinde certum videtur sive novus pagus fuerit constructus infra limites parochiæ antiquæ, sine non; nihilominus Rectorem non esse cogendum residere in novo pago: teneatur enim potius residere apud Ecclesiam antiquam, & in ædibus parochialibus, ut alias censuit S. Congregatio, quæ aliquando etiam Parochis indulgit ex rationabili causa, & ad tempus limitatum, ut possint domum paternam inhabitare infra limites parochiæ existentem, ut patet ex dictis supra num. 12 & seq.

Quinimo Ecclesia parochialis potest agere ad demolitionem Ecclesiæ, seu Cappellæ infra parochiæ limites constructæ, ut est textus in c. *Coram*, de *off*, de *leg*.

Ad hoc autem ut esset cogendus residere in novo pago, non solum probandum esset illum fuisse constructum intra fines parochiæ veteris; sed amplius Ecclesiam antiquam fuisse legitime translata, ad Ecclesiam noviter edificatam. Quo casu omnia jura pertinentia ad Ecclesiam translata, pertinent ad Ecclesiam, in qua facta esset translatio, c. *Est hoc diximus*, 16. *quæst*, 7. c. *Abbat*, in *fine*, & ibi *glos*, de *verbor significat*, *glos*, in. in. c. *Si quis vult*, 16. q. 7. Jo. Andr. in c. *Cum persone*, & ibi etiam Anchar. in 17. *not*, de *privileg* in 6. Rota *sep*, Cardin. Seraph. *decis*, 1149. n. 16. alias enim Rector non esset solutus obligatione residendi apud priorem Ecclesiam. Quod tamen nec factum est, nec allegatur factum fuisse. Ideoque non videtur concedenda Episcopo remissoria, quia per obatio constructionis infra, vel extra limites, quoad hoc nihil relevaret, l. *Ad probationem*, c. *de probat*, Seraph. *decis*, 1364. num. 2. *Caputaq*, *decis*, 66. *part*, 3.

DE PRÆBENDIS.

Cap. Licet.

S V M M A R I V M.

- 1 Absens in studio Theologia percipit fructus præbende, non autem distributiones quotidianas.
- 2 Dispensatus super fructibus in absentia percipiendis quotidianas distributiones non percipit.
- 3 Fructuum appellatio non venit distributiones quotidianas.
- 4 Nisi materia largè interpretanda fuerit.
- 5 Distributiones quotidianas sunt redditus casuales, & incerti.
- 6 Dignitates obtinentes licet possint studiorum causa ab Ecclesia abesse.

Epi.

- 7 Episcopus debet concedere Canonicis licentiam non residendi ad quinque annos studiorum causa, ac si renuerit, cogi potest à superiore. *Declaratur* num. 73.
- 8 Docentes, & studentes tam in Theologia, quam in iure Canonico in publica Universitate gaudent privilegio de percipiendis fructibus in absentia, & numero 129.
- 9 Etiam si præbende sitæ sint in Cathedrali eiusdem Civitatis. *Et quid in docentibus in Ecclesia*, n. 135.
- 10 Indulta Apostolica de non residendo studiorum causa non suffragantur, nisi ascendant consensu Ordinarij loci, ubi beneficia consistunt.
- 11 Causa legitima absentia singit quem haberi pro residente, non autem pro divinis interessente.
- 12 Specialitudo non debet concurrere circa idem.
- 13 Privilegium partim favorabile, & partim odiosum debet restringi quatenus præjudicat alteri, vel cultui divino.
- 14 Distributiones quotidianas cur instituta.
- 15 Canonicus, & Beneficiarius obtinentes in Cathedralibus, vel Collegiatis Ecclesiis an, & quibus casibus percipere possint in absentia redditus beneficiorum suorum, & nu. seq. usque in finem.
- 16 Fructus beneficiorum non debentur non residentibus, nisi in casibus in iure expressis.
- 17 Fructus præbende, & distributiones quotidianas in quibus differant.
- 18 Distributiones quotidiana censentur etiam dividantur in sine anni, dummodo divisio fiat pro rata servitij, & absentes nihil percipiunt.
- 19 Seminarium Clericorum non est contrahendum ex distributionibus quotidianis.
- 20 Intellectus Extravag. Cum nonnulli, ca. 1. de præb.
- 21 Dignitates, Canonicatus, vel portiones obtinentes in Cathedralibus vel Collegiatis tenentur personaliter residere.
- 22 Canonici de iure communi in absentia fructus præbende non percipiunt. *Declaratur* num. 25.
- 23 Residere quid sit.
- 24 Beneficia ad divinum cultum, & Ecclesiastica munia obediunt sunt instituta.
- 25 Canonici absentes non sicut ipso iure privati fructibus præbendarum suarum, sed privandi ad præscriptum Concilij Tridentini.
- 26 Canonicus non residens hodie non potest privari titulo, nisi post lapsum trium annorum.
- 27 Nec est privandus distributionibus in quibus universi redditus consistunt, quia satis est illi privatus.
- 28 Distributiones, quas perdit absens ultra tempus à Concilio permissum, non accrescunt, inservientibus, si redditus omnes in distributionibus consistant.
- 29 Constitutio, qua absentes ultra duos menses privantur Cappellanis quomodo sit intelligenda.
- 30 Pena amissionis fructuum ab non residentiam non habet locum in distributionibus, quas Canonicus inserviens iam lucratus est.
- 31 Consuetudo vacandi à servitio Chori ultra tres menses sublata est à Concilio Tridentino.
- 32 Etiam si sit immemorabilis in Cathedralibus, & Collegiatis insignibus.
- 33 Et quid in Collegiatis insignibus.
- 34 Statuta Ecclesiarum, que longius absentia tempus inserviendi, ut sem sublata sunt à Concilio.

- 35 Statutum ut una, vel duabus horis interessentes lucrarentur missam grossam, sive præbendam amissa distributionibus quotidianis, non valet.
- 36 Licentia, quam Capitula Cathedralium Hispania ab immemorabilis concedere consueverunt, ut Canonici abesse possint, quoad Capitulum visum fuerit, non excusat eos à pena Concilij Tridentini.
- 37 Licentia vacandi à servitio Ecclesiæ ultra tres menses nec Episcopis, nec dum Capitulum concedere potest, etiam ex rationabilibus causis in iure non expressis.
- 38 Canonici absentes in studio Theologia non percipiunt fructus præbende ante 10. Super specula, de Magistr.
- 39 Canonici facultatem non habent distributiones, aut fructus absentibus remittendi.
- 40 Dignitates obtinentes in Cathedrali sine ulla fructibus tenentur residere non obstantia contraria consuetudine.
- 41 Canonici absentes à servitio Ecclesiæ puniendi sunt, si nec sint presentes in civitate, ubi Ecclesia consistit.
- 42 Canonici etsi sine obligationi satisfecerint quoad servitium Chori, & Altaris, tamen non possunt iura conscientia ordinariæ abesse à Capitulo.
- 43 Statuti, vel consuetudo, qua multamur non interessentes Congregat. Capitularibus, valet.
- 44 Canonicus an possit sumere dies absentia permissos in diebus Capituli, seu Congregat. Capitularium.
- 45 Canonicus absenti pro dejectione iurium Ecclesiæ Parochialis, in qua est institutus, non debentur fructus sui Canonicatus.
- 46 Accusante peries an excolet Canonicos à residentia, & num. 77.
- 47 Indultum Capituli Curien. vacandi quinque menses singulis annis à servitio Ecclesiæ ob acri intemperie.
- 48 Canonicus ita demum tres menses singulis annis abesse licet si hoc habeat statutum vel consuetudo Ecclesiæ.
- 49 Constitutiones, que longius servitij tempus requirunt, quam novem mensium, præservantur à Conc. Trid.
- 50 Canonici, qui majori servitio Ecclesiæ, quam novem mensium sunt adstricti si non residerint, subiacent penæ Concilij Tridentini.
- 51 Indultum vacandi tres menses à servitio Ecclesiæ non conceditur Canonicis majori servitio adstrictis.
- 52 Canonici, ut abesse possint tres menses à Concilio permissos, nec Episcopis, nec Capitulis licentia, nec causa requiritur.
- 53 Et tunc absentes pro negotijs privatis alias non sunt multandi, quam amissione quotidianarum distributionum & n. 92.
- 54 Canonici non possunt à servitio Ecclesiæ abesse ultra tres menses sive continuos, sive interpellatos.
- 55 Nec omnes simul abesse possunt, sed ea tantum quota pars, que videbitur arbitrio Episcopi, & Capituli.
- 56 Hora cuiuslibet diei non sunt computanda ad conficiendos tres menses absentia, sed dies integri absentia tantum.
- 57 Statutum ut Canonici in uno ex novem mensibus residentia uni hora quotidie intersit est contra Concilium Tridentinum; non tamen predicti incidunt in penam quasi absent ultra tres menses.
- 58 Foundationum privilegij, quibus ultra tres menses Canonici abesse licet, an Conc. Trid. derogaverit.
- 59 Statuta à Sede Apostolica confirmata ut Canonici abesse possint ultra tres menses, an sint sublata à Concilio Tridentino.
- 60 Et quid de statuto, ut Canonici semel in vita annum

o 3

abesse

abesse possint. Hierosalem professendi causa.

61 Et quid in status confirmatio à Cardinale auctoritate Apostolica

62 Et quid in confirmatio à Papa in forma committit

63 Canonici regulares possunt enim licentia suorum superiorum ex rationabili causa abesse per id tempus, quod ipsi permittitur.

64 Portuonarij saculares in Collegiis regularibus non locantur in absentia distributiones quotidianas, nisi ex causis in iure expressis.

65 Nec ipsi absentibus debentur fructus nisi pro tempore, quo ex statuto seu consuetudine Ecclesie ipsi abesse licet, modo non ultra tres menses.

66 Abbates Vallumbrosae tenentur residere in loco Abbatie, vel Prioratus licet ibi non possit Collegium Monachorum sustentari.

67 Canonici, vel Dignitates obtinentes cum Parochiali ex dispensatione Apostolica tenentur in Parochiali residere, & tunc lucratur fructus Canoniciatus, vel dignitatis.

68 Beneficium annexum induit naturam beneficij, cui perpetuo, & accessorie annexus est unicum.

69 Dignitates quibus perpetuo, & accessorie annexus est Canoniciatus, non tenentur nisi ad residentiam Dignitatis inuicem am.

70 Secus in obtinentibus Dignitates cum Canoniciatibus ex consuetudine, vel dispensatione Apostolica.

71 Canonici duo in servitio Episcopi existentes percipiunt in absentia fructus prebende.

72 Canonici similiares Papa percipiunt fructus in absentia non obstante contraria constitutione.

73 Canonici studentes in publica Universitate integre percipiunt in absentia fructus prebende, modo ultra quinque annos non absent.

Idem in docentibus in Ecclesia, n. 119.

74 Canonici in illis casibus, in quibus in absentia lucratur distributiones quotidianas, multo magis percipere debent fructus prebende.

75 Canonici abesse non licet à servitio Ecclesie, nisi ex causis in iure expressis, quia an vera substant, Episcopi est iudicium.

76 Distributiones quotidianas non recipiunt nisi qui statim horis interfuerint.

77 Consuetudo percipiendi quotidianas distributiones in absentia non valet.

78 Etiam si introduca fuerit post Const. Bonif. VIII.

79 Et etiam si sit immemorabilis.

80 Statuta ut distributiones quotidiana debeantur non interuentibus, sublata sunt à Conc. Trid.

81 Statuta Ecclesie Compostellane ut Beneficij qui diu interfuerint, habeantur pro iubilatis, an valeat, & n. 166.

82 Distributiones non lucrantur absentes, licet per substitutum interseruant.

83 Dignitates non obstante contraria consuetudine tenentur per septias celebrare Missas, sicut cetera officia.

84 Canonici an liceat sese in vicem substituere.

85 Consuetudo secundum quam qui non sunt Presbyteri, licet interseruant, distributiones non lucrantur, servanda est.

86 Consuetudo, qua nullus percipiat de massa communi nisi per annum gratis interseruit, non est sublata à Conc. Tridentino à Constitutione Pij V.

87 Statutum Capituli ut recipiendi in Ecclesia non ordinentur sine Capituli licentia, & sic ordinati gratis per triennium interseriant, valet.

88 Et servari debet etiam in proviso de Dignitate.

89 Canonici Basilicenses Petri tum de iure communi, tum

ex Conc. Tridentino tenentur ad psallendum in Choro.

90 Canonici non possunt mutuum remissionem punctorum facere, & portionem quam sibi invicem remiserunt, debet Episcopus applicare fabrica Ecclesie, vel alteri pro loco.

91 Et quid postquam portiones non residentium perciperunt.

92 Canonici absentes tres menses à Concilio permisso, percipiunt fructus prebende, sed non distributiones quotidianas, non obstante immemorabili.

93 Statutum à Canonico generaliter iuratum, quo centum dies abesse licet, & distributiones lucrari, sublatum est à Concilio Tridentino.

94 Consuetudo, qua absentes tres menses à Concilio permisso amittunt etiam fructus masse grossa, est iudicabilis, & observanda.

95 Canonici, qui pestis causa abfuerunt, an debeantur quidam distributiones.

96 Studiorum causa absentes lucrantur fructus prebende amissa distributionibus quotidianis.

97 Et qui si reditus omnes in distributionibus consistant, & n. 124. & seq. & n. 129.

98 Episcopus Canonici, dum abest ex causa visitationis sue diocesis, distributiones quotidianas non lucratur.

99 Familiales Papa non percipiunt in absentia distributiones quotidianas.

100 Nec privilegiati super fructibus in absentia percipiendis.

101 Etiam si in rescripto dicatur, ut pro presentibus habeantur.

Secus si dicatur, perinde ac si divinis interessent, numero 103.

102 Distributio debentur his, qui veri divinis interessent, non autem his, qui sicut, aut iure interpretatione.

104 Distributiones quotidianas non debentur inquisitoribus, nec Examinatoribus Synodali, nec his, qui voluntarie se confessionibus audientibus exponant.

105 Nec familiaribus Episcopi cum comitantibus, aut illi interseruentibus dum missam particulariter celebrat.

106 Nec duobus Canonici in servitio Episcopi existentibus, nisi reditus universi distributionibus consent, & n. 124.

107 Nec officiantibus Episcopum volentem audire Missam in Ecclesia non Cathedrali.

108 Canonici tenentur assistere Episcopo etiam non Pontificaliter celebranti, si ita habeat consuetudo, sed distributiones non percipiunt.

109 Distributiones non lucrantur interserventes Episcopo in Monialibus velandis, in examine promovendorum, in Seminario, aut in Congregat. S. Officij.

110 Nec comitantes Episcopum in visitatione diocesis.

111 Nec Canonici Vicarius Episcopi, non obstante immemorabili consuetudine.

112 Nec electus iudex in vim rescripti, aut iudex Synodalis, nisi abest pro exequendo sibi commissis.

113 Nec absentes Congregationi rerum spiritualium.

114 Nec Sermo inantes ex debito sui officij.

115 Theologum praevidendum obtinent in diebus festis, in quibus non legitur, potest se excusare à servitio Chori, & fructus percipere amissa distributionibus quotidianis.

116 Sed in diebus in quibus legitur, habetur pro presentes, & interserente ex declaratione Gregorij XIII.

117 Non tamen censetur praesens matutinis, quae ex consuetudine Ecclesie celebrantur vesperae precedenti.

118 Distributiones non lucrantur Canonici Missam celebrantes (abmissa voce, dum hora Canonica recitantur, nisi illa hora ad celebrandum compulsi fuerint.

Nec

119 Nec peregrinantes devotionis causa.

120 Et quid in absentibus tempore Iubilaei.

121 Parochiales obtinentes cum Canoniciatu, vel dignitate ex dispensatione tenentur residere in Parochiali, & tunc lucrantur fructus, sed non distributiones.

Nisi fructus omnes distributionibus consent, num. 124. & seq.

122 Et an excludatur à servitio Canoniciatus, & antea tenetur per substitutum obire omnia prebenda magistrati in iudicium, ibidem, vers. Amplius.

123 Et quid in obtinentibus duos Canoniciatus, vel Canoniciatum cum Dignitate.

124 Canonici absentes ex causis in iure expressis lucrantur integre distributiones quotidianas, si prebendas distinxerint, aut fructus grossos non habeant.

Sed post Concilium Tridentinum lucrantur duas tertias illarum partes, amissa alia tertia, quae interserentibus accrescit, num. 126. & seq.

125 Distributiones in quibus universi reditus consistunt, habentur loco prebende, & est locus erectionis prebende Theologicae.

126 Episcopio, ubi nulla sunt, vel tenues, tertia pars fructuum separari debet, & in distributiones converti.

127 Distributiones an succedant in locum prebende, ubi tenues sunt fructus à distributionibus distincti.

128 Et quomodo haec tenues sit aestimanda.

129 Et quid si fructus quartam partem distributionum non superent.

130 Canonici Regulares an possint in absentia distributiones quotidianas percipere.

131 Distributiones debentur absentibus, si ita cautum sit lege fundationis.

132 Vel statuto à Sede Apostolica confirmato.

133 Privilegia Apostolica percipiendi in absentia distributiones quotidianas non sunt sublata à Concilio Tridentino.

134 Distributiones debentur visitantibus iuniora pro Episcopo, aut etiam in eadem visitatione comitantibus.

135 Ordinarius potest sine Capituli consensu excusare Canonici à servitio Chori ex causis tantum expressis in Constitutione Bonifacij VIII.

136 Distributiones quotidianas debentur infirmis absentibus etiam non probata consuetudine illas in absentia percipiendi.

137 Famulo egrato an debeantur salarium.

138 Statutum Capituli, ut egrato non dentur distributiones, non valet.

139 Canonici infirmus percipere debet etiam portionem accrescentem.

140 Tempus infirmitatis non est computandum pro tempore vacationum.

Declaratur num. 149.

141 Canonico conceduntur distributiones illius horae, cui sine viâ periculo interesse non potest.

142 Distributiones debentur postquam impeditus.

143 Caecus non tenetur horam Canonici recitare.

144 Nec Choro interesse, & tunc lucratur distributiones.

145 Caecitas non privat vocem, quod quis habet si caecus non esset.

146 Distributiones debentur senio cunctis, si alias residere sint soliti.

147 Item infirmus ex propria culpa, & peccato.

148 Dummodo antea essent soliti Choro interesse.

149 Et an debeantur, et qui dum abest tribus mensibus vacationum, vel ex causa Iubilaei, in moribus incidit.

150 Distributiones quotidianas debentur absentibus ob

justam, & rationabilem corporalem necessitatem, unde debentur ei, qui medicinam sumpsit, aut sanguinem minutus est, ibidem.

151 Item expulsus à civitate propter seditiones.

152 Etiam non probata consuetudine ut distributiones debeantur absentibus ex iusta causa.

153 Item in debitis conciliis in carcere ubique locorum, Et quid de fructibus prebende seu massae grossae.

154 Item absentis ut iniustam iudicij vexationem redimeret.

155 Item citaco ob causam criminalem, qui se innocentem prebuit.

156 Item condemnato, vel excommunicato, & postea absolutio per sententiam, qua in iudicatis transierit.

157 Excommunicatus in iure reperit fructus medij temporis.

158 Distributiones quotidianas debentur absentibus ob evidentem Ecclesiae utilitatem.

159 Nisi probetur consuetudo, secundum quam absentes ob dictam causam distributiones non percipiunt.

Intellectus c. Cum non debeat, de cler. non resident. lib. ibidem.

160 Et cum Ecclesia utilitas ad hoc requiratur.

161 Canonici à secretis Regis Portugalliae in rebus Ecclesiasticis ex gratia conceduntur in absentia distributiones quotidianas.

162 Archidiacono habenti nuda manus praesidentis in Choro, dum residet in loco sua jurisdictionis subiectis, non debentur distributiones.

163 Debentur tamen absentibus pro exercitio cure animarum sua Dignitati, vel Canonici atque incumbenti.

164 Dum sunt in actu administrandi Sacramenta, vel ea exercecendi, quae ad eum spectant.

165 Et dummodo hoc praesent per seipsum.

166 Statutum, quod per quadraginta annos continuos divinis interseruat habeantur pro iubilatis, sunt celebranda.

167 Canonici absens pro negotijs Capituli lucratur distributiones quotidianas, nec tenetur interserere per substitutum.

168 Canonici, qui tenentur assistere Episcopo Pontificali exercenti in Cathedrali, tenentur etiam in alijs civitatis locis, & suburbis, tunc lucrantur distributiones.

169 Distributiones debentur Theologo prebendato in diebus, in quibus legit.

170 Item penitentiario audienti confessiones in Ecclesia, sive extra dum divina celebrantur.

171 Item dum Capitulum caminatur corpus deservit ad sepulturam.

LICET. Absens in studio Theologiae percipit fructus prebende, non autem distributiones quotidianas. Hoc dicit secundum intellectum Jo. Andr. & communem. Vel generaliter secundum alium intellectum Hostien. Card. & Abb. Dispensatus super fructibus in absentia percipiendis quotidianas distributiones non percipit. Dividitur in duas partes. Primò, ponit privilegium tenorem. Secundò, ejus interpretationem, ibi, nolumus.

Nota primò, appellacione fructuum prebende non venire distributiones quotidianas. Idem probat textus in cap. unico, de Cler. non resident. lib. 6. & in cap. fin. 5. in illis, de concess. preben. eod. lib. Et tenet Callidor. decis. de Cler. non resident. & Covarr. lib. 3. variat. resol. cap. 13. num. 1. nisi materia largè interpretanda aliud suadeat, ut resolvit.

5 Rota apud Pat. decis. 239. lib. 1. Ratio est, quia quotidianæ distributiones sunt redditus casuales, & incerti, nec continentur corpus præbendæ, ut fusc probat Oldrad. cons. 118. Ex virtute gratiæ, cujus rationes transiit, ac sibi adscripsit Jo. Andr. in addit. ad Specul. in tit. de concess. præben. nulla Oldradi mentione habita, de quo miratur Petr. de Anchar. in Clem. unica num. 39. eod. tit. ubi idem firmat, & post eum Felin. alios cumulans in c. Ad auct. num. 14. de rescript. & Covarr. loco citato, inferentes propterea ad regulas Cancellariæ de valore fructuum exprimendo.

6 Secundo nota, obtinentes dignitates licite possunt studiorum causa ab Ecclesia abesse, ut de Archidiacono est casus hic, & de Abbatibus notat Jo. Andr. in c. 3. infra, Ne Cler. vel Mon. Intelligi secundum ea, quæ dicam infra num. 10. Fallentis, num. 73. Item intellige de Ordinarij licentia, quam tenetur ipse Ordinarius impertiri, ut legitur, & notatur in c. Relatum supra tit. prox. secundum Abb. hic num. 2. in 1. notab. ac si renuerit, adiri potest superior, ut eum rogat, arg. c. Nullus, de iurepatr. & tenetur idem Abb. in d. c. Relatum, num. 6. vers. Sed dicitur tu. Sed & Sacra Congregatio Concilij declaravit ejusmodi licentiam ab Episcopo ad quicumque non concedi posse; quod si renuerit, eius superiorem adendum esse, qui eum compellat.

8 Hoc autem privilegium vendicat sibi locum tam in docentibus, quam in studentibus, & tam in Theologica facultate, ut est casus in d. c. fin. de Magistr. quam in iure Canonico, ut notatur in c. Cum ex eo, in glos. in ver. Litterarum de elect. lib. 6. & per Abb. & DD. in c. ius, de Cler. non resident.

9 Quinimo censuit S. Congregatio docentes ius Canonicum in publica universitate gaudere, & potiri privilegio de percipiendis in absentia suarum præbendarum fructibus, quamvis præbendæ, quas obtinent, sitæ sint in Cathedrali ejusdem civitatis, in qua publici Lectoris munere funguntur. Quid autem in jure civili, dixi in c. Super specula.

10 Ne Cler. vel Monach. Hodie gratiæ de residendo, & fructibus in absentia percipiendis studiorum causa à Sede Apostolica impetratæ non suffragantur, nisi accedat consensus Ordinarij loci, ubi beneficia consistunt, ex Constitutione Pij IV. publicata 24. Novembris 1564.

11 Vltimo nota, secundum Anton. de Butrio n. 7. legitimam absentie causam, quamvis fingat quem haberi pro residente, non tamen fingere ut habeatur pro divinis interessente. Ratio potest esse duplex. Altera quam ponit hic Petr. de Anchar. n. 3. quia cum distributiones quotidianæ debeantur præsentibus, & interessentibus divinis officijs, c. antio, de Cler. non residen. lib. 6. Princeps concedendo unum speciale, ut non præsens fructus percipiat, non censetur concedere aliud, ut scilicet habeatur etiam pro interessente, & consequatur distributiones quotidianas; quia duo specialia nõ debent concurrere circa idem, lib. 1. c. de dot. promiss. l. cum post §. Gener. de iure dot. Altera ratio est, quam ponit Abb. num. 3. in 2. notab. quia privilegium partim favorabile, & partim odiosum debet relinqui quatenus præjudicat alteri, vel cui Divino. Nam privilegium hic concessum super fructibus integrè percipiendis ideo non extenditur ad quotidianas distributiones, quia habet naturam separatam ab alijs fructibus Ecclesiæ, & in-

roducere fuerunt in usum cultus divini, ut Canonici ad divina officia promptius convenirent. Clem. si Dominum, de veliq. & vener. Sanctior. nam ut Hostien. inquit in c. Olim, num. 2. in ver. Et manualia, talis interest pro denario qui non interest pro Deo. Et propterea neque in parte minuitur divinus cultus, sed ei debitum omnibus in rebus obsequium præstetur, statuit Concilium Tridentinum in c. 3. sess. 21. in Ecclesijs tam Cathedralibus, quam Collegiatis, in quibus nullæ sunt distributiones quotidianæ, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur, tertiam partem fructuum separari debere, & in distributionibus quotidianas converti, quæ inter dignitates obtinentes, & ceteros divinis interessentes, dividantur.

15 QUÆRO An, & quibus casibus obtinentes beneficia in Cathedralibus, vel Collegiatis Ecclesijs licite percipere possint in absentia redditus suorum beneficiorum.

Hæc questio pro clarij solutione dividenda est in duo membra principalia. Primum est, An & quando absentibus debeat fructus præbendæ. Secundum est, An, & quando ipsidem debeantur distributiones quotidianæ. Et quia proventus, & emolumenta beneficiorum non debentur non residentibus nisi in casibus in iure expressis, nec licet Episcopo impertiri licentiam percipiendi fructus in absentia in casibus non expressis in iure ut patet in inf. in discursu materia, præsertim n. 57. ne multiplicitas, & varietas casuum ingerat confusionem, in utroque membro procedam faciliori methodo per conclusiones, ampliationes, & limitationes; sed præcipue ex reponis S. Congreg. Conc. Tum quia si oportet singula discutere, materia in volumine excreveret tunc quia jus commune in multis reperitur immutatum ex iure novissimo Concilij Tridentini, tunc fidere Doctorum sententis non sit ulqueque tutum, cum plerique ex decretis, & declarationibus Apostolicis certam interpretationem habuerint.

17 Ad evidentiam præmittendum est fructus hoc differre à distributionibus quotidianis, quod d fructus sint redditus certi ipsium corpus præbendæ constituentes, qui dantur residentibus non habita ratione servitij quotidiani, quia percipiunt ut sine facto, & ministerio hominis. Distributiones vero sunt emolumenta incerta ad corpus præbendæ nõ pertinentia: pendunt enim, & exitum habent ex certo fortunæ & actualis ministerij, & operis; & dividuntur pro rata servitij inter eos tantum, qui horis Canonicis interessunt. Textus est in Extravag. Postulasti, §. Licet, de præben. Et hanc differentiam constituit, & pluribus firmat Oldrad. cons. 118. ex virtute gratiæ, per votum. Quod vendicat sibi locum etiam si dividantur in fine anni, non autem dietim. Nam si divisio fiat non æqualiter, sed habita ratione servitij cuiusque horæ, & absentes nihil percipiunt, sicut verè distributiones quotidianæ, non autem fructus præbendæ, seu fructus grossi, vel massæ communis, ut dicit Rota apud Achill. decis. unica de distribut. Caputaq. decis. 299. par. 2. & rursus coram Cardinali Scraphino decis. 1140. num. 2. ubi resolvit redditus Collegiatarum Ecclesiæ à quovivæ, qui in fine anni dividuntur pro rata servitij diurni, esse distributiones quotidianas, ac propterea ex illis non esse contribuentium seminario Barensi. Quam decisionem postea in eadem causa probavit S. Congregatio Concilij

20 Nihil scripti plenè in c. Olim, à num. 45. usque in finem infra de verb. signif.

Nec obstat textus in extravag. Cum nonnulla, la prima, §. Præterea de præbendis, ubi est expressum, illam bladi quantitate, & pecuniæ summam, quæ pro quolibet mense, vel hebdomada Canonicis ministrantur, non debere pro quotidianis distributionibus computari, sed illa tantum quæ præstatis Canonicis quotidie pro diurnis & nocturnis horis distribuuntur sine fraude. Nam respondetur textum loqui de illa bladi, & pecuniæ quantitate, quæ consuevit assignari absentibus studiorum causis, vel pro negotijs de licentia Capitulorum, ut ibi est expressum; unde secus esset si nihil conclusisset absentibus exhiberi. Et dum textus dicit censeri distributiones, quæ dividuntur quotidie, respicit ad id, quod frequentius fieri solet: propterea enim appellantur distributiones quotidianæ. Sed tamen si divisio fiat habita ratione quotidiani servitij, non ideo minus censeri debent quotidianæ, quod dividantur in fine hebdomadæ, aut mensis, vel anni, quia hoc fit gratia commoerioris solutionis, nec alterat naturam distributionum, quæ consistit in hoc ut sint deputatæ pro servitio cuiusque diei, & non interessentes nihil percipiant, ut habetur in dicta Extravag. Postulasti, §. Licet, de præben. & in prædileg. §. Præterea, ad quem alias remittit Sacra Congregatio Concilij. Nam consulto quæ sint distributiones, de quibus Concilium, cap. 12. sess. 24. & cap. unico de Cler. non residen. in 6. & quæ sint distributiones, quæ habentur loco præbendæ, à quibus non excluduntur absentes ratione alicujus privilegij, de quibus in d. c. unico in ver. de ceperit: simpliciter respondi id declarasse Extravag. Cum nonnulla, §. Præterea de præben.

21 Quibus præmissis circa primum membrum statuitur principalis conclusio, Obtinentes beneficia, puta Dignitates, Canonatus, præbendas, vel portiones in Cathedralibus, vel Collegiatis Ecclesijs tenentur in eis personaliter residere, nec in absentia percipere debent fructus præbendarum suarum, ut hic, & in c. Inter quatuor, & cap. fin. de Cler. non residen. & in cap. Pervenit, in secundo, infra de appellat. Idem probatur in cap. Cum omnes, supra de Constit. ubi Canonici absentes percipere possunt fructus præbendarum suarum vigore consuetudinis. Ergo seclusa consuetudine, de jure communi illos percipere non debent; & ita notat glossa prima communiter approbata dicens, hoc esse jus commune ut Canonici absentes nihil percipiant. Idem tenet glossa in cap. Conquerente, in ver. Deserviat, de Cler. non residen. & glossa nostra in illis verbis, de corpore præbendæ suæ, quam in absentia de jure communi percipere non debet Clerici. Et verbum, residere, accipiendum est cum effectu, id est Ecclesiæ in divinis officijs deservire, cap. Relatum de Cler. non residen. & d. cap. Conquerente, & tenent, Hostien. in summa eod. tit. §. 2. quæst. 27. Altem. lib. 6. tit. 34. Sylvest. in ver. Residencia, in primis. Andreas ab Exea in cap. Cum omnes, num. 56. de Constit. quos sequitur Covarr. lib. 3. variar. resolut. cap. 13. num. 3. vers. Verum priorem huius distinctionis partem. Idem tenet Petr. de Anchar. in cap. unico, in c. notab. de Cler. non residen. in 6. Nam residentia debet esse laboriosa, non desidiofa, cum beneficiis ad divinum cultum, & Ecclesiastica munia obanda sint constituta, cap.

Cum ad hoc, in parte decis. eod. tit. & habetur in decreto Concilij Tridentini cap. 13. in princ. sess. 21. Quid enim prodest presentia in loco, ex quo divinis non adunt, ut inquit glossa in d. cap. unico in ver. Presentes. Et ita intellexit Canonicorum residentiam S. Congregatio ejusdem Concilij interpretes, ut patet in sexta ampliatione n. 44.

25 Ceterum etsi absentes percipere nõ debeant fructus præbendarum, non tamen hoc ita accipiendum est, ut illos perdant ipso jure: Imò enim acquiescunt sine facto, & ministerio hominis, ut ex Oldrado dictum est supra num. 18. Sed ita est intelligendum, ut privati sine ad præscriptum Concilij Tridentini in cap. 12. §. Præterea sess. 24. ubi statuitur ut absentes ultra tempus pro nullum primo anno priventur dimidia parte fructuum, quos ratione etiam præbendæ ac residentie fecerunt suos; Quod si iterum eadem fuerint usque negligentio, priventur omnibus fructibus, quos eodem anno lucrati fuerint; crescente vero contumacia, contra eos juxta sacrorum Canonum constitutiones procedatur, id est ad privationem tituli. Atque ita hodie cõtricta est dispositio antiquorū Canonum, secundum quam Canonici absentia privati poterat beneficio, si infra congruum terminum sibi præfixum ad residentiam non redisset, ut in d. cap. Pervenit, in secundo de appellat. c. Inter, & c. ult. de Cler. nõ residen. Nam post Concilium privati non potest titulo, nisi post lapsu trium annorum.

Unde cum Episcopus Tarentinus olim petisset declarari à S. Congregatione Concilij, An retè processisset contra Subcantorem Canonicum Ecclesiæ suæ jam decem & octo menses absentem, cum ei comminatus fuisset penam privationis, si intra mensem non resideret: S. Congregatio duo declaravit: Primum, Concilium clarè dispositio expectandum esse lapsu trium annorum antequam ad privationem in totum procedatur, ut in d. cap. 12. sess. 24. vers. Præterea absentibus. Nam in primo amittit non residens dimidiam, in secundo omnes fructus, in tertio privatur titulo, & ita relictum fuit plurimis Episcopis.

27 Secundum, etsi omnes redditus in quotidianis consistant, pro primo anno, vel secundo, non debent indici privationem; quia cum sint quotidianæ, & non percipiunt eas non residens, satis est privatus & pro primo, & pro secundo; & admonendum Episcopum ne has distributiones, quas amittit ille non residendo, sinat accrescere servientibus Constitutione vero, qua absentes ultra duos menses privantur Capellanijs, S. Congregatio sic censuit intelligendam, ut absentes ultra duos menses primo anno priventur dimidia parte fructuum, secundo omnibus, tertio Capellanijs; Hos autem duos menses, cum Constitutio sit odiosa, oportere esse continuos; quemadmodum & supra dictos tres annos, non autem interpellatos. Quod si quis fraude usus fuerit, tunc Ordinarius licere animadvertere in eos, qui fraudem commiserint; penam autem amissionis fructuum censuit non habere locum in quotidianis distributionibus, quos Canonicus interservens jam lucratus est.

31 Ampliatur primò principalis conclusio supra firmata, ut habeat locum non obstante contraria consuetudine nõ residendi, aut fructus in absentia percipiendi. Nã etsi consuetudo hujusmodi valida esset de jure communi, ut est textus in cap. Cum omnes, de Constit. & ibi notat glossa ff. Inno. & abij,

alij, saltem in eo casu, in quo Canonicus absens in-
serviebat per substitutum secundum opinionem
Hostien. *ibidem* num. 10. cum quo transeunt com-
muniter Doctores, ut ibi testatur Abb. n. 10. ta-
men hodie sublata est à Concilio Tridentino in d.
cap. 12. §. *Præterea*, ubi statuitur, ut obtinentibus in
Cathedralibus, aut Collegiatis Ecclesijs Dignita-
tes, Canonicatus, præbendas, aut portiones, non
liceat vigore cujuslibet statuti, vel consuetudinis
ultra tres menses ab eisdem Ecclesijs quolibet an-
no abesse Quo decreto corrigitur prædicta De-
cretalis, cum omnes, & opinioniones Doctorum in hac
materia, ut ibi dixi n. 27.

32 Quinimo in Cathedralibus, & Collegiatis in-
signibus eo decreto sublata est consuetudo, etiam
immemorabilis vacandi ultra tres menses à ser-
vitio Chori, ut multoties respondit S. Congregatio,
& dixi latius in prædicta decretali, *Cum omnes*,
num. 31. & seq.

33 Ampliatur secundò, ut procedat etiam in Col-
legiatis non insignibus; censuit enim S. Congre-
gatio Canonicos Collegiarum Ecclesiarum, etiam
non insignium, teneri ad residentiam, nisi tamen
illa non insignes Collegiæ essent rurales prorsus
desertite, aut in quibus nunquam antea supra ho-
minum memoriam solitum esset residere, aut adeo
tenus reditus esset, ut Canonicos aliunde non
habentes unde vivat, alere non posset. Et de in-
tellectu hujus declarationis vide quod scripsi in d.
c. *Cum omnes*, n. 31. 32. & 33. de *Constit.*

34 Ampliatur tertio, etiam si Ecclesiæ statutum
longius absentia tempus indulgeat, quia decretum
d. cap. 12. *§. 24. in præd.* §. *Præterea*, derogat non
tantum consuetudinibus, sed etiam statutis ibi,
35 *Vigore cuiuslibet statuti*, Unde cum fuerit quæsitum
an valeat statutum ut una, vel duabus horis inter-
essentes lucrentur nasam grossam, sive præbendam,
amissis distributionibus quotidianis; responsum
est non valere.

36 Ampliatur quarto principalis conclusio, locum
habeat non obstante licentia, quam Capitulum con-
cedere consuevit vacandi à Choro ultra tres men-
ses. Imò censuit S. Congregatio non excusare &
pœna Concilij licentia, quam Capitula Cathedra-
lium Hispaniæ ab immemorabili tempore conce-
dere consueverunt, ut Canonici abesse possint
quoad Capitulum visum fuerit. Quin etiam hanc
licentiam nec Episcopum, necdum Capitulum etiam
ex rationabilibus causis in iure non expressis,
38 & supposita immemorabili, posse concedere. Et
propterea Doctores dicunt de iure communi an-
tiquo nec absentes in studio Theologiæ debuisse
percipere fructus præbende antequam emanasset
illa decretalis, *Super specula, de magistr.* ut in specie
hic notant Anton. de Butr. in l. *notab.* & idem
Butr. Cardinal. & alij in *prima oppositio.*

39 Et eodem modo ad præbendam privationis fru-
ctuum contra absentes ultra tempus à Concilio
permisum procedendum est, non obstante qua-
vis remissione Canonicorum. Censuit enim Sacra
Congregatio huiusmodi remissionem esse prohi-
bitam tam quoad distributiones, de quarum rem-
issione si consulerit, debere Episcopum iure
agere in reos; quam quoad fructus præbende
quos remittere non est in facultate Canonicorum,
cum Ecclesiæ sint applicandi.

40 Ampliatur quinto, etiam in Dignitatibus Cathedra-
lium Ecclesiarum, que nullos habent reditus:

nam nihilominus obligant ad personale residentiam
non obstante contraria consuetudine, de
quo tamen dic ut scripsi in d. c. *Cum omnes* num. 25.
& sequentibus de *Constit.*

41 Ampliatur sexto, ut nec sufficiat residentia in
civitate, sed omnino requiratur interuentia di-
vini officij, adeo ut contra absentes à Choro ultra
tres menses procedendum sit ad præscriptum
Concilij: Residentia enim accipienda est cum ef-
fectu, ut dixi supra n. 23. ideoque cum esset quæsi-
tum an verba posita in d. c. 12. §. *Præterea*, *§. 24.*
prohibeant ne Canonici, & alij absint à Choro,
vel tantum ne absint à civitate, Sacra Congre-
gatio censuit prohibere ne absint à Choro. Et ad
consultationem Cardinalis S. Prædixit tunc Ar-
chiepiscopo Mediolanensis respondit puniendos
esse, qui ab hora à servitio Ecclesiæ, licet in Civitate
locove, in quibus ipsa Ecclesia consistit, sint
præsentis; quia verba Concilij dicunt (ab eisdem
Ecclesijs abesse, non à loco Ecclesiæ) & sic intelligen-
tur de servitio Ecclesiæ. Et iterum consulta
quomodo essent privandi qui ultra medietatem
anni absint à servitio Ecclesiæ prætextu quod
non discesserint à civitate: respondit primo anno
privandos esse dimidia parte fructuum; secundo,
omnibus; tertio, prout sancitum est decreto
Concilij c. 12. *§. 24.*

42 Ampliatur 7. ut Canonici non solum teneantur
Choro interesse, sed etiam Congregationibus Cap-
itularibus, Unde cum fuerit quæsitum an Canonicus
suae obligationi satisfaciens in eo, quod at-
tinet ad residentiam, & servitium Chori, & Alta-
ris, possit tuta conscientia ordinari abesse à Cap-
itulo, seu Congregationibus Capitularibus, S.
Congreg. censuit non posse.

43 Item declaravit validum esse statutum vel con-
suetudinem, qua multat non inter, qui Congregatio-
nibus Capitularibus non interfuerint. Verum
suborta dubitatione, An Canonicus possit sumere
dies absentia à consuetudine, vel statuto Ecclesiæ
permisissos, & à Concilio non sublatis in diebus
Capituli, seu Congregationum Capitularium; in-
clinavit posse. Sed tamen nihil fuit decilum; quia
prius edoceri voluit, numquid huius dubij solutio
petere ad evitandam pœnam, vel multam im-
positam adversus eos, qui huiusmodi Congrega-
tionibus non interfuerint, vel ad acquirendas di-
tributiones assignatas pro horis, quibus haben-
tur huiusmodi Congregationes, Sed alias fuit re-
solutum posse.

45 Ampliatur 8. eadem conclusio ut habeat lo-
cum etiam in absentibus à Cathedrali pro utili-
tate, vel necessitate alterius Ecclesiæ: nam ad hoc
ut pro præsentibus habeantur, exigitur utilitas
vel necessitas illius Ecclesiæ in specie, de cuius fru-
ctibus agitur, ut latius dicam infra, num. 98. &
num. 160. Facit etiam in cap. *Ex parte*; *§. 2. de secundo*, ibi,
*Si te non absentando in fraudem Proposita tue iure
fideliter prosequeris, cum ex hoc censeri debeas residens
&c. supra de Cler. non residens.*

Hinc Canonicus absentia pro defensione iurium
Ecclesiæ Parochialis, in qua erat beneficiatus, &
electionis factæ de eius persona ad Rectorem di-
cæ Parochialis, non debet fructus præbende
sui Canonicatus degredi Rota, cuius decisionem
Sacra Congregatio probavit.

46 Ampliatur ultimo ut nec aeris intemperies ex-
cuset Canonicos à residentia ultra tres menses à

Concilio permisos. Hinc petentibus Canonicis,
ut liceret dimitti eorum partem per æternas heb-
domadas in servitio, eo quod Cathedralis frigida,
& humida esset: S. Congregatio abnuitt, & San-
ctissimus itidem abnuitt, à dextere tamen, quia Do-
ctores super ver. *Excusatio* in c. *fin supra tit.*
prox. committere tenent beneficiatum excusari
à residentia ob aeris intemperiem, per c. *Quarun-
dam*, 7. 4. *dist.* sed videntur accipere intemperiem
pro aeris corruptione, prout accipit, ibi Hostien.
num. 5. quo casu licet eis abscedere etiam remuen-
te superiore, cum periculum sit in mora, ut con-
cludit Ripa in *tr. tit. de pest. in tit. de privil. contrah.*
num. 140. Aliquando tamen hæc causa iusta vi-
sa fuit cum aliquibus dispensandi, Et in specie
petente Capitulo Carrien. ob aeris intemperiem
ne residere tenerentur.

Sanctissimus die 7. Octobris 1580. audita rela-
tione Congregationis, impertitus est facultatem
Episcopo, ut possit singulis annis, si sibi iusta cause
dispensandi videbuntur, licentiam concedere
Canonicis non residentibus per alium mensem ultra
tres, quibus per Concilium, & quartum, quo vigo-
relitterarum sanctæ mem. Pij V. ipsdem abesse li-
cet, in eo numero, quæ Episcopo visus fuerit, ne
cultus divinus delectetur.

48 Nunc principalis conclusio, & regula superius
firmata, num. 21. fallit primò, si ex statuto Ecclesiæ,
vel consuetudine usque ad tres menses quolibet
anno ab Ecclesiæ abesse liceat: huiusmodi enim
consuetudine, & statutum à contrario sensu præ-
servat Concilium Tridentinum in d. c. 12. §. *Præ-
terea*, *§. 24.* non autem indulget Canonicis omni-
um Ecclesiarum, ut tres menses abesse possint, ut
quidam incaute putarunt. Non enim procedit
concedendo, sed prohibendo: ibi, *non liceat
prætextu cuiuslibet statuti, vel consuetudinis ultra tres
menses abesse.* Imò expressè præservat Constitu-
tiones, que longius absentia tempus requirunt,
ibi, *salva nihilominus.* Unde proposito dubio.

50 An Canonici qui majori servitio Ecclesiæ, quam
novem mensium sunt adstricti, subjaceant, si non
residerint, ipsdem penis, de quibus in d. c. 12. §.

51 Congregatio censuit subjacere. Et Canonici
ut supra adstrictis postulantibus ex gratia vaca-
tionem trium mensium. S. Congregatio mea
tempore semper abnuitt.

52 Supposita autem consuetudine, vel statuto Ec-
clesiæ: ut Canonici abesse possint tres menses à
Concilio permisos censuit nec Episcopi, nec Ca-
pituli licentiam, nec causam requiri. Et absentes
eo tempore ex causa privatorum negotiorum
non debere alias multari, quam amissione quoti-
dianarum distributionum. De quo latius infra
in *secunda membro principali in octava ampliatione*,
num. 92.

Amplius censuit non oportere, ut absentia sit
54 continua ut comprehendatur, c. 12. sed satis esse
ut dies absentia licet interpellati superent trime-
stre. Item respondit non posse Episcopum contra-
55 rium statuere, Et rursus orta dubitatione, An tres
menses quibus Canonicis abesse licet ab eorum
Ecclesijs ex c. 12. *§. 24.* possint esse continui, &
quod omnes Canonicos: censuit posse esse cõ-
tinuos, non tamen omnes Canonicos posse abesse
eodem tempore, ne Ecclesiæ destituatur omni
servitio, sed tantum eam quotam partem Cano-
nicorum, quæ videbitur arbitrio Episcopi, & Ca-

pituli: & Sanctissimus probavit sententiam Con-
gregationis ad se relatum subdens Concilium
non deesse tres menses Capitulo, sed Canonicis,
scilicet singulis per vices.

56 Verumtamen etiam Canonici teneantur omnibus
septem horis in servitio. Clem. 1. ubi gloss. in *ver.*
Canonici & in *ver.* *Debitum de celebrat. Missar.* Clem.
1. in *fine de relig.* & *venet. Sanctor.* Clem. 2. in *ver.*
Certa hora, de etat. & qualis. nec valeat statutum
ut residens in una hora habeatur pro residente in
omnibus, laud Cardin. & Anchar. in d. Clem. 1.
de celebr. Missar. nihilominus ad conficiendum spa-
tium trium mensium responsum est horas cujus-
libet diei non esse computandas, sed dies inter-
pros absentia tantum. Sed nec posse confici ex
horis, quibus Canonici residentes absunt à Cho-
ro, dies, ut ex diebus, & horis sic collectis confici-
antur menses absentia, de quibus in decreto,
cap. 12. *§. 24.* Neque ad constituendum servitium
novem mensium colligendas esse puncturas;
quasi ijs, qui novem partes puncturarum ex
duodecim, qui ex servitio totius anni consulantur,
deserviendo tulerint, servitium puncturarum de-
bito satis fecerint; sed ipsos dies residentia, &
servitij sive continui fuerint, sive interpellati,
numerandos esse ut compleant numerum dictionum
novem mensium. Quare dubitante Episcopo Pa-
lentino an Præbendati Capituli Palentini, qui in
uno ex novè mēribus residentia uni horæ quoti-
dianæ interfuerint statuto Ecclesiæ id permittere
propter nimiam Ecclesiæ, & loci frigiditatem, & aeris
intemperiem pro lucrando fructibus illius mensis,
ex eo quod reliquis horis non interfuerint, privari
possint tanquam absentes ultra tres menses
iuxta formam Concilij *§. 24. c. 2. veris. Præterea.*
Sac. Congregatio censuit statutum, de quo supra,
tollit debere, ut potest contra Concilium, adeo ut non
interesset nec omnibus horis in prædicto mense
amittant illam ratam fructuum, quam amitterent
in alijs octo mēribus singulis horis non interces-
sendo, non tamen incidere in pœnam à *veris. Præ-
terea*, quasi abfuissent ultra tres menses.

58 Fallit secundò principalis conclusio, si in funda-
tione Ecclesiæ cautum fuerit, ut abesse liceat ultra
tres menses: Nā et hoc dubium fuerit ista, mul-
tumque agitur in S. Congregatione postremò
tamen etiam postulasset declarari Canonici Ecclesiæ
Segobicensi, An Constitutio in fundatione eorum
Ecclesiæ edita, quæ permittit Canonicis abesse ul-
tra tres menses, censeretur sublata à Concilio *§. 24.*
cap. 12. Quatuor Cardinales censuerunt non
esse derogatum fundationi, Octo censuerunt de-
rogatum, præsupposito quod Concilium sustule-
rit consuetudinem immemorabilem in hac matre-
ria residentia in Cathedralibus: cum enim ea det
meliozem titulum, qui possit allegari, & sic etiam
titulum fundationis; Ergo, &c. Non obstant
decilio Ludov. Rom. in l. *si verò*, §. *De viro*, num. 45.
ff. sol. matr. Felin. in *tit. de liter. Apostol. in lim. par.*
col. 5. ampliat. 7. qui dicunt per Constitutionem
generalem nunquā censeri derogatum fundatio-
ni: nam loquuntur in fundatione facta à laico pa-
trone, ne retrahatur à fundatione: Item in de-
rogatione facta à Papa in collatione beneficij: Mo-
do autem quaritur de derogatione legis in funda-
tione, quæ necitur à quo facta sit, nec in patro-
natus adit. Sed tamen non capta resolutio, sed
dictum ut videretur fundatio, & postea iterū re-

ferendum ad Congregationem. Sed postea die 21. Februarij 1776. Congregatio parva declaravit non sublatum privilegium in fundatione concessum non obstante dubitatione Congregationis generalis.

59 Fallit tertio, Si statutum Ecclesie à Sede Apostolica confirmatum longius absentia tempus indulget: nam decretum Concilij in d. cap. 12. et si susulerit statuta Ecclesie; nō tamen susulit confirmata à Sede Apostolica propter duplex vinculum ex doctrina glossæ post Jo. Monac in Clem. Dudum. ad finem, in ver. Pacta de sepultur. & decisione Achillis. Unde cum fuerit dubitatum in una Valentina an per d. cap. 12. esset sublatum statutum à Sede Apostolica confirmatum, quod sponitur Canonicos residentes posse eligere quatuor menses, per quos à residentia sint exempti: S Congregatio censuit agendum cum Sanctissimo prout de illa decisione Achillis, de qua Sanctitas sua, & Congregatio deliberarunt in una Veronen. Sanctitas sua dixit proponendum esse in Congregatione generali an in capite residentia inter de cilio illa Achillis, Congregatio generalis die 7. Julij 1775. Quatuor nempe Ursinus, Senonensis, S. Sixti, Carafa censuere statutum etiam confirmatum à Sede Apostolica esse sublatum à Concilio d. c. 12. Ex mente ipsius Concilij, quæ fuit solum indulgere tres menses pro majori cultu divino. Tum quia vult salva esse omnia statuta, quæ majus servitij tempus requirunt. Ergo nulla alia, quæ minus. Item quia ferè omnia hujusmodi statuta fuerunt approbata à Sede Apostolica. Unde facile eludeat dispositio Concilij de residentia. Tres verò nempe Moron. G. Al. censuerunt non esse sublatum statutum, quia de mente Concilij non constat, neque ea collegialiter potest, quam ex proprietate verborum, Sed verba Concilij secundum communes theoricis non tollunt approbata à Sede Apostolica, nisi exprimant, & Concilium alibi expressit, quando voluit. Et ita in specie de residentia Parochorum sess. 23. cap. 1. in fine, tollit etiam confirmata verbis expressis. Sed d. c. 12. non repetit illa verba, etiam confirmata. Ergo, &c. Tandem dictum fuit dandum dilationem ad amplius informandum, & postea referendum Sanctissimo. Postea iterum habita Congregatio quatuor pro statuto, quatuor contra miserunt. Sanctissimus his auditis, iussit servari statutum confirmatum.

60 Et postea cum in Ecclesia Eboren. extaret statutum ante Concilium à Sede Apostolica confirmatum ut Canonici semel in vita annum abesse possint Hierusalē proficiscendi causa, & sex menses, cum Basilicam S. Petri quolibet quinquennio visitare vellet: dubitatum fuit an illud esset sublatum à Concilio cap. 12. sess. 24. S. Congreg. censuit statutum hujusmodi à Sede Apostolica confirmatum non esse sublatum per Concilium; & ita etiam Sanctissimus probavit.

61 Intellige hanc declarationem, dummodo confirmatio emanaverit immediate à Papa; Secus si à Cardinali auctoritate Apostolica. Unde stante declaratione, ut præfertur, edita, cum dubitatum fuerit quid censendum de statutis Ecclesie Tarusina super materia d. cap. 12. sess. 24. à Cardinali auctoritate Apostolica confirmatis, vel ab eodem Cardinali simili auctoritate editis: die 22. Augusti 1783. S. Congreg. censuit ipsius Con-

gregationis declarationem nequaquam habere locum in his statutis.

62 Rursus intellige declarationē prædictam dummodo confirmatio emanaverit à Papa ex certa scientia, & cum causa cognitione; secus si in forma communi; quia talis confirmatio nihil novi tribuit, c. cum dilecta, §. Nos igitur, ver. Nolentes de confirm. util. vel inutil. gloss. in c. Ex parte in ver. Confirmatione, de Confiti. Unde in simili quamvis S. Congregatio declaraverit confirmationibus Apostolicis per Concilium sess. 6. cap. 4. & sess. 25. cap. 6. non esse derogatum: postea tamen dixit intelligi derogatum concordie confirmata à Papa in forma communi.

63 Fallit quartò in Collegiatis Regularibus quæ quoad Canonicos Regulares non comprehenduntur decreto d. cap. 12. sess. 24. Præterea. Ideoque cum fuerit dubitatum stante decreto Concilij in d. cap. 12. §. Distributiones vero, quid censendum de statuto, & consuetudine Ecclesie Collegiate Canoniorum Regularium, ut tam ipsi Canonici Regulares, quam Portionarii, qui sunt seculares in eadem Ecclesia, singulis annis cum licentia Prioris, & Capitali per quadraginta dies abesse possint, quibus unà cum fructibus Grossæ & distributiones quotidianas accipiant, perinde ac si divinis officijs interessent. Præsupposito quod ex hujusmodi statuto, & consuetudine jdem Canonici, & Portionarii absentes ultra quadraginta dies priventur distributionibus quotidianis dumtaxat, non autem parte aliqua fructuum Grossæ; An liceat eisdem gaudere vacatione trium mensium juxta præmissum Concilij decretum & d. cap. 12. §. Præterea, circa amissionem alicujus partis fructuum: S. Congreg. censuit decretum Concilij sess. 24. c. 12. §. Præterea, & §. Distributiones, non comprehendere Canonicos Regulares; sed nulla habita ratione ante dicti statuti, & consuetudinis Canonici Regulares posse cum licentia suorum superiorum ex causa rationabili abesse per id tempus, quod ipsis permittitur, distributioneque quotidianas eatenus se absentes percipere, quatenus Superiori, & Capitulo eis videbitur concedend.

64 Portionarii vero seculares, qui divinis officijs non intersunt; minimè posse consequi distributiones quotidianas, nisi ex causis in jure permisis Canonici Regulares cum legitima licentia Superiorum abesse posse etiam ultra quadraginta dies citra amissionem alicujus partis fructuum;

65 Portionariisque secularibus absentibus non deberi fructus nisi pro tempore, quo ex statuto, seu consuetudine Ecclesie ipsi abesse licet, modo nō ultra tres menses.

66 Verumtamen Congregatio Vallis-Umbrosæ, exposuit habere quosdam Abbates, & Prioratus adeo tenues, ut in illis non possit ordinare Collegium Monachorum; ideo ad eorum curam consuevit deputare Presbyteros seculares, aut unum vel duos Monachos ejusdem Ordinis; titulum autem, & dignitatem alicui Monacho ejusdem Ordinis in alio Monasterio Collegiate conferre. Dubitavit itaque an id jure liceret, cum talis Abbas, vel Prior hoc casu non resideat: & decium est Abbatem, vel Priorem debere reside-re in loco Abbatis, vel Prioratus cum sit dignitas. Nec obstat quod non possit ibi Collegium sustentari, quia Abbates soli ibi commorari poterunt, Quoad curam animarum, illam esse exercendam

endum per eos, qui fuerint approbati ab Ordinario juxta c. 11. sess. 25. de Regulari.

67 Fallit quintò in Canonicis obtinentibus unà cum Canonicibus ex dispensatione Apostolica Parochiales Ecclesie, tenentur enim reside-re in Parochiali; & si residentes lucrantur omnes, & singulos fructus redditus, & proventus Canoniciatum, vel Dignitatum, seu alterius cujuscumque beneficii, ut in Constitutione Pij V. Copientes, in Bullario to 2. par. 262. & patet infra in 2. membro principali in 2. ampliatione. Sed et si in Parochiali addit omnis assistentia horis Canonicis, S. Congregatio inclinavit Canoniciatum simul & rectorem teneri potius interesse horis Canonicis, in Parochiali, quam in Cathedrali, & vide limitationem proximè sequentem.

68 Fallit sextò in obtinentibus Canonicis perpetuo, & accessorie annexos beneficijs requirentibus servitium minoris temporis, quàm novem mensium; tenentur enim tantummodo exhibere illud servitium, quod requirit beneficium, cui Canoniciatus est annexus; & Extrapand. §. Qui vero de preb. & c. Super eo, ead. tit. lib. 6. Ratio est, quia beneficium, perpetuo annexum amittit nomen beneficii, & induit naturam beneficii cui subjicitur, & accessorie est unum, & fit illius prædium. Rota decis. 370. alias 11. de reb. Eccl. non alien. in antiq. Oldrad. conf. 257. factum tale est n. 15. vers. Fundata igitur. Doctores in c. Dudum, d. 2. & ibi dixit 31. supra de elect.

69 Hinc supposito statuto Ecclesie jacenti à Sede Apostolica confirmato, ut Canonici teneantur per octo menses quotannis in dicta Ecclesia reside-re, Dignitates verò per quatuor menses; sacra Congregatio censuit Dignitates, quibus perpetuo, & accessorie annexus est Canoniciatus, sive annexio facta fuerit ante confirmationem Apostolicam, live post, non teneri nisi ad residentiam quatuor mensium in junctam Dignitatibus. Illos vero qui ex sola consuetudine Ecclesie, aut aliàs ex dispensatione obtinent dignitatem cum Canoniciatu, ratione Canoniciatus teneri ad residentiam octo mensium, ratione Dignitatis ad residentiam aliorum quatuor.

71 Fallit septimò in duobus Canonicis in servitio Episcopi existentibus, qui ex Sacrorum Canonum præscripto percipere possunt in absentia fructus præbendæ, ut sunt jurati c. Decetero; & ibi dixi, & in c. Ad absentiam, de Cler. non residen. quibus non est derogatum à Concilio Tridentino in d. c. 12. §. Præterea, sess. 24. in illis verbis, cuiuslibet statuti, quia juri speciali per generale non derogatur, ut per Decim. l. In toto, n. 7. de regul. jur. & ita consuluit Navar. conf. 3. de Cler. non residen. & fuit sæpius resolutum, ut dicam infra in 2. membro principali in 6. ampliatione, n. 106.

72 Fallit octavo in Canonicis familiaribus Papæ, qui percipiunt fructus præbendarum in absentia, non obstante contraria constitutione, ut est text. in c. Cum dilectus, de Cler. non residen. Non enim debent, ut ibi legitur, minori prærogativa gaudere, quam duo Canonici existentes in servitio Episcopi. De hoc latius infra in 2. membro in 12. ampliatione, num. 99.

Fallit nonò in Canonicis absentibus pro servitio suarum Ecclesiarum, cap. Cum non debeat, de elec. lib. 6. cui similiter non est præjudicatum per Concilium in d. §. Præterea, ut per Navar. conf. 8. Prosp. Fagn. in l. part. tertij Decretal.

de Cler. non residen. & silius patebit infra in secunda membro in principali, num. 157.

73 Fallit decimò in Canonicis ab eibus studiorum causa, quibus debentur integrè præbendarum suarum fructus, ut est textus hic, dummodo non studeant in villa, vel castello, ubi nullum est, vel minus competens studium, ut in cap. Tua, de Cler. non residen. & in l. Sed & reprobare §. fin. & ibi glossa fin. ff. de excusat. Tutor. sed in publica Universitate, ut in l. c. fin. de magistr. ibi in Scholâ, & clarus in decreto Concilij Tridentini, cap. 1. sess. 5. ibi, dum publice in Scholâ, textus in l. 3. c. de professor. qui in l. he lib. 12. & dicit supra num. 9. & idem si doceant in Ecclesia, ut patet infra num. 115. & dummodo ultra quinquennium non absint d. cap. fin. Hostien. hic num. 1. & Anchar. num. 2. & annum ætatis vigesimum quintum non excedant, ut aliàs censuit Sacra Congregatio Concilij, & concurret Superioris licentia, ut dictum est supra in secundo notab.

74 Fallit undecimò in tribus casibus, in quibus Canonici lucrari possunt in absentia distributones quotidianas, juxta c. unicuique, de Cler. non residen. lib. 6. de quibus latè dicam infra in secundo membro principali in ultima sententia. In illis enim casibus multo magis percipere possunt fructus præbendæ cum non tantum pro presentibus, sed etiam pro interestibus habeantur, ut in d. c. unico, & ibi Anchar. in prima.

75 Fallit postremò in omnibus casibus expressis in jure, generaliter enim censuit Sacra Congregatio nemini abesse licere, præterquam ex causis in jure expressis, quæ an verè subsint, Episcopi esse judicium

76 Circa secundum membrum de Distributionibus, quæ aliàs manualia beneficia, seu victualia nuncupantur, c. olim de verbor. signifi. & in c. Decetero, de Cler. non residen. similiter statutum principalis Conclusio desumpta ex Tridentini Concilij decreto c. 12. §. Distributiones vero, sess. 24. videlicet, distributiones quotidianas, qui itas horis interfuerint, recipiunt, reliqui his carent juxta Bonificij Octavi decretum, quod incipit Consuetudines, relatum in cap. unico de Cler. non residen. lib. 6. quod Sancta Synodus in usum revocavit. Idem probatur hic, & in Extravag. Postulasti §. Licet de præben. & Extravag. Cum nullo, la prima, §. Præterea, eodem tit. & in alijs ejusdem Concilij decretis c. 3. sess. 21. & c. 3. sess. 22.

77 Ampliatur primò prædicta conclusio, si procedat etiam si consuetudine introductum sit, ut distributiones absentibus debeantur, ea enim consuetudo non valet: live introducta fuerit ante

78 Constitutionem Bonificij in d. c. unico, live post, quia cum ea Constitutio non simpliciter deroget consuetudini, sed illi resistat, eamque reprobetur iniquam, & irrationabilem, ibi reprobatas: ex hoc censetur non tantum præterita, sed etiam futura sustulisse, ut sentit Innocent in c. Ex parte, vers. Sed distinguere, de consuetud. Gemm in cap. 1. col. ult. de cons. in 6. quos in proposito sequitur Covarr. lib. 3. variar. resol. cap. 13. n. 4. vers. Prima conclusio. Et ob eam rationem sæpius respondit Sacra Congregatio decreto de c. 12. vers. Distributiones, sess. 24. etiam immemorabilem consuetudinem fuisse sublatam, ut plenius patebit infra in discursu materiz.

79 Ampliatur secundò ut locum habeat etiam ex statuto Ecclesie cautum sit, ut distributiones de-

beantur in absentia. Eiusmodi enim statuta expressè sublata sunt à Concilio in d. cap. 12. §. Præterea sess. 24. ibi, cuiuslibet statuti, ut dictum est supra in primo membro principali in tertia ampliatione.

81 Hinc inferitur ut de rigore juris non valeat statutum ut Canonici, qui diu infervierunt, habeantur, ut ajunt, pro Jubilatis. Et hæc fuit Sacra Congregationis sententia, licet Gregorius XIII. in speciali casu Ecclesie Compostellanae diceret tolerandum esse hoc statutum Nam cum in prædicta Ecclesia extaret statutum ab immemorabili tempore observatum, ut postquam Præbendatus annos quadraginta in Ecclesia Horis divinis interfuerit, & infervierit continuè, habeatur pro Jubilato in eo loco, itat sit exemptus à servitio, & lucratur distributiones quotidianas perinde ac si resideret & inferviret; fuit dubitatum an esset validum. Sacra Congregatio censuit hujusmodi statutum esse sublatum à Concilio in cap. 12. sess. 24. tamen referendum ad Sanctissimum, qui dixit tolerandum esse hoc statutum, & ita scriptum fuit.

82 Ampliatur tertio, etiam si absentes inferviant per substitutionem: nam nihilominus distributiones quotidianas non lucrantur, nec valet contraria consuetudo. Nam in d. c. 12. omnes divina per se, & non per substitutos tenentur obire officia Ecclesiastica, & Sacra Congregatio declaravit etiam Dignitates per se ipsas debere celebrare Missas, sicut cetera officia, nec valere contrariam consuetudinem.

84 Dixit tamen debere Episcopum concedere facultatem Capitularibus sese invicem substituendi in servitio tum Ecclesie, tum Chori; dum tamen non in temporibus substituantur, quibus servitio Ecclesie adstricti sunt. Sed circa intellectum hujus declarationis vide, quod scripsi in c. Cum omnes n. 28. supra de Casibus.

85 Ampliatur quarto ex sententia S. Congregationis, ut etiam servanda sit consuetudo, secundum quam quom non sunt Presbyteri, licet inferviant, non tamen distributiones lucrantur. De quo vide quod scripsi in cap. Olim, num. 27. & num. 56. de verbor. significat.

86 Ampliatur quinto, ut eodem modo servanda sit consuetudo, secundum quam de massa communi nullus Presbyter participat, nisi per annum gratis Ecclesie infervierit. Hanc enim consuetudinem responsum est nec decreto dict. cap. 12. sessione 24. nec Constitutione Pij Quinti incipient. Duram nimis, fuisse sublatum. Quinimò in Ecclesia Andreni, extat statutum à Capitulo Ecclesie conditum absque confirmatione Sedis Apostolicæ, quo cavetur ut Clerici recipiendi in dicta Ecclesia ad aliquem Ordinem non ascendant, nisi de licentia Capituli; & sic ordinati teneantur in quolibet ordine gratis per biennium in servitio, quo elapso distributiones, & fructus percipere possint juxta consuetudinem dictæ Ecclesie. Et orta controversia an Presbyter provivus de dignitate Cantoratus in dicta Ecclesia teneretur gratis infervire prout in dicto statuto continetur, vel esset admittendus ad percipiendas distributiones, & fructus, non expectato lapsu biennij: Sacra Congregatio censuit dictum provivum teneri expectare ad instar aliorum.

87 Alia tamen debere Episcopum concedere facultatem Capitularibus sese invicem substituendi in servitio tum Ecclesie, tum Chori; dum tamen non in temporibus substituantur, quibus servitio Ecclesie adstricti sunt. Sed circa intellectum hujus declarationis vide, quod scripsi in c. Cum omnes n. 28. supra de Casibus.

89 Ampliatur sexto, ut nec sufficiat Horas Canonicas in Choro legere, aut submissa voca recitare:

oportet enim psallere alta voce, ut articulo diligenter discussio in Canonici Basilicæ S. Petri de Urbe declaravit S. Congregatio. Nam proposita controversia, An statibus Ecclesie Constructio, nibus, quarum exemplum datur in necessariis, & decreto Concilij Tridentini, cap. 12. sess. 24. vers. Omnes verò, & consuetudine Ecclesie, etiam post Concilium, ut Canonici Beneficiati, & Clerici intonent Antiphonas, inchoent psalmos, hymnos, invitatorium, decantent versiculos, orationes ita ad Missas, quam ad omnes horas; decantent lectiones ad matutinum, & capitula, seu lectiones breves ad omnes horas, recitent Confessionem, & Absolutionem, & fungantur in Missa tolemni, quæ quotidie cantatur, officio Sacerdotis, Diaconi, & Subdiaconi, Acolythi, & pariter in officio Mortuorum: In cantando autem psalmos, & responsoria, &c. non soleant nisi ad libitum eorum aliqui Cantoribus, & Capellanis, qui officia divina decantant, suas voces adungere, perique verò sileat, & adstere. Et statibus Bullis Julij II. & aliorum, & novissime Gregorij XIII. & Sixti V. quibus approbatur usus Cantorum, & Capellanorum ad dicendum in Choro, cum clausula tamen ut Canonici, Beneficiati, & Clerici non per hoc à functionibus suis abducantur. An possint, & debeant cogi omnes Canonici, & Beneficiati, & Clerici ad alta voce in Choro psallendum, & decantandum horas Canonicas.

Die 12. Novembris 1592. propositum fuit superscriptum dubium in Congregatione, cui interfuerunt decem Cardinales Et cum fuerit dubium plene discussum, octo Cardinales fuerunt illius sententia, Canonicos Basilicæ S. Petri tum ex dispositione juris communis, tum etiam ex decreto Concilij, cap. 12. sess. 24. & ex Constitutionibus ipsius Basilicæ teneri ad psallendum in choro.

90 Ampliatur 7. ut nec liceat Canonicis punctaturas sibi mutuo remittere, aut condonare; obstat enim huic remissioni tam juris communis dispositio, ut post Archid. notat Jo. Andr. ad glossam d. cap. unico, in ver. Sus de Cler. non residen. lib. 6. quam Concilij Tridentini in d. c. 12. Distributiones verò, sess. 24. ibi. Reliqui quavis collusione, aut remissione exclusi his careant.)

91 Unde cum fuerit quaesitum an Canonici possint mutuo remissionem punctaturarum facere, responsum est non posse, imò debere Episcopum illas portiones, quas Canonici sibi invicem remiserunt in poenam fraudis applicare fabricæ Ecclesie, vel alteri pio loco. Alias tamen dictum fuit posse Canonicos, postquam portiones non residentium perciperunt, illas quibus placuerit, dare.

92 Ampliatur 8. principalis conclusio, ut vendicet sibi locum etiam in absentibus ultra tres menses à Concilio permisos. Nam etsi eo tempore percipere possint fructus præbendæ, non tamen lucrantur distributiones quotidianas; qua hic casus non est de exceptis in Constitutione Bonifacij VIII innovata à Concilio in d. c. 12. vers. Distributiones, sess. 24. Imò hoc procedit non obstante contraria consuetudine etiam immemorabili, ut scripsi plenè in c. Cum omnes num. 22. supra de Constit. Item procedit non obstante contrario statuto Ecclesie à Canonicis jurato. Ideo que cum in Ecclesia Eboresis extaret statutum à Canonicis conditum, & inter alia ejusdem Ecclesie statuta generaliter juratum, per quod licebat

Canonicos

Canonici per centum dies quolibet anno à sua Ecclesia abesse, & nihilominus distributiones quotidianas lucrari, & dubitatum esset an hoc statutum esset sublatum à Concilio, cap. 12. sess. 24. Sacra Congregatio censuit quoad quotidianas distributiones nec quidem in tribus mensibus à Concilio permisis posse quamquam Canonicum eas in absentia lucrari. Quod verò attinet ad questionem, an statum illud juratum censetur sublatum; censuit esse sublatum, quamvis juratum; Tum quia lex generalis tollit statuta; & juratum, quia juramentum fuit generale, non speciale ad istud statutum; Tum quia statutum factum est à solis Canonici, qui nullam potestatem habent ita statuendi. Quin imò per contrarium si addit consuetudo ut absentes illis mensibus amittant, etiam fructus massæ grossæ à distributionibus distinctæ; responsum est consuetudinem esse laudabilem, & observandam.

95 Ampliatur nono, in absentibus à loco beneficii tempore peltis; nam etsi fructus præbendæ percipiant, non tamen habebunt distributiones quotidianas, nisi ex consuetudine obtentum sit eas absentibus ex justa causa dari. Contigit hic casus Patavij; nam peste ibi serviente, quidam Canonici, qui diu abfuerant à servitio Cathedralis, petebant distributiones quotidianas, quippe qui abfuerant ex justa, & rationabili causa. Sed cum ceteri Canonici, qui relederant, sibi deberi contenderent: Sacra Congregatio censuit Canonici, qui causa peltis abfuerant, non deberi quotidianas, nisi probaretur solvendo legitima, quod distributiones hujusmodi darentur absentibus ex justa causa, prout etiam decidit Ripa de peste de privileg. contr. 11. vers. Quinta, peltis num. 143. 144. 145. & sufficere ut probetur consuetudo, qua absentes ex justa causa percipiunt distributiones quotidianas. Sequitur præallegatum Ripæ responsum etiam Covarr. lib. 3. variat. resolut. cap. 13. n. 8. vers. Nono hinc deceditur.

96 Ampliatur decimo, etiam in Canonici absentibus studiorum causa, quibus debentur fructus præbendæ tantum, non autem quotidianæ distributiones, ut hic est casus ad litteram. Quod tamen ex sententia S. Congregationis locum habet si Canonici habeant fructus à distributionibus distinctos; Secus verò si reditus omnes in distributionibus consistant, quia tunc studiorum causa absentes lucrantur duas tertias illarum partes amissa alia tertia, quæ infervientibus accrescit, ut laicus dicam infra in prima fallen num. 124. & segg. & num. 129. Idque declaravit habere locum tam in decentibus, quam in studentibus.

98 Ampliatur undecimo, etiam in Episcopo Canonico, qui abest ex causa visitationis suæ Diocesis, nō enim eo tempore lucratur distributiones quotidianas, quia littera d. c. unico, de Cler. non residen. lib. 6. ibi evidens Ecclesie utilitas, intelligitur de utilitate Ecclesie particularis, de cujus distributionibus agitur, ut superius patebit infra n. 160.

Unde propositio hoc dubio an Episcopi obtineat Canonicæ, & præbendæ in eorum Ecclesie possint, & debeant gaudere fructibus, & distributionibus quotidianis durante tempore, visitationis suorum Episcopatum à S. Congregatio tenuit Episcopum pro tempore, quo visitat, non debere percipere distributiones quotidianas dari solitas tantum interessentibus, juxta cap. unicum, de

Prosp. Fagn. in I. part. tertij Decretal.

Cler. non residen. in 6. & Concilium Tridentinum sess. 24. c. 12.

99 Ampliatur duodecimo in familiaribus Papæ, qui non obstante constitutione contraria, præbendarum suarum fructus percipiunt in absentia, sed non quotidianas distributiones, ut est casus in d. c. Cum dilectus, junctâ glossa omnium consensu approbata in ver. Fructus de Cler. non resid.

100 Ampliatur decimotertio in habentibus privilegium Apostolicum percipiendi fructus beneficiorum suorum in absentia, quibus similiter debentur fructus præbendæ tantum, non autem distributiones, ut hic est textus secundum unam lectionem. Item textus in c. fin de rescript. in 6. & tradit Covarr. lib. 3. variat. resolut. c. 13. num. 2. vers. Quibus

101 adimplatur. Imò hoc vendicat sibi locum etiam in rescripto Papæ præcipiatur, ut absenti tribuantur fructus beneficii, ac si præsens esset: nam nihilominus ex hoc ei distributiones non debentur, ut notat glossa in d. c. unico, in ver. adjuvunt, quam dicit ab omnibus approbatam Covarr. loc. citato. Nam harum distributionum ea est propria natura, ut debeantur his tantum, qui verè interunt divinis officiis, non autem his qui fide resident, aut juris interpretatione, de Cetero, de Cler. non residen. Covarr. eod. num. 2. vers. Nam

103 harum distributionum. Secus esset si in rescripto diceretur, perinde ac si divinis interesset, secundum gloss. præalleg. quæ propterea admonet imperantem, ut sit cautus, & secundum hanc formam impetret, si potest, licet subdat: non memini vidiisse talem formam ab Apostolica Sede manasse; si tamen daretur, esset quousque casus exceptus, scilicet ex privilegio Apostolico. De hoc infra num. 104.

104 Ampliatur decimoquarto in Inquisitoribus, qui hæreticæ pravitatis munere funguntur. Item in examinatore Synodali, ubi ad similitudinem suum munere funguntur. Item in Canonici, qui voluntariè, non autem ex officio, se se Confessionibus audiendis exponunt, absentes enim his tribus casibus à servitio Chori ex sententia S. Congregationis distributiones non lucrantur, etiam si ad sit contraria consuetudo in Synodo Diocæsana confirmata.

105 Ampliatur decimoquinto in Canonici familiaribus Episcopi, qui dum absunt, vel ex eo quod ab Episcopo vocantur in Choro ad eum comitandum, vel ad infervendum dum Missam particulariter celebrat ex S. Congregationis sententia non lucrantur distributiones; imò etiam fructibus, si non relederint, sunt privandi, nisi sint illi duo Canonici, quorum opera Episcopus ad præscriptum sacrorum Canonum uti potest; Hi enim tunc fructus perciperent amissis distributionibus quotidianis.

106 Ampliatur decimo sexto, in duobus Canonici existentibus in servitio Episcopi, qui ut proximè dictum est, percipiunt in absentia fructus præbendæ tantum, non autem quotidianas distributiones, casus est in c. De cetero, & in c. Ad audientiam, de Cler. non residen. nisi reditus universi distributionibus consentent, ut dicam infra num. 124. & segg. & scripsi latius in d. cap. De cetero. Hinc censuit S. Congregatio duos Canonicos associantes Prælatum volentem quandoque audire Missam in Ecclesia non Cathedrali Civitatis, non posse participes esse quotidianarum distributionum.

P 2 Item

- 108 Item censuit stante consuetudine, ut Episcopo in Cathedrali etiam non pontificaliter celebranti duo Canonici assistant, hos Canonicos ad hoc teneri, si sit consuetudo legitime praescripta. Ceterum si sit consuetudo adfectus, siue volentes, ubi additerit percipere distributiones quotidianas nequaquam debere.
- 109 Item censuit distributiones non lucrari Canonicos intervenientes Episcopo in visitatione dicecesis, aut in Monialibus velandis, aut in examine ordinandorum, & promovendorum ad beneficia, vel qui Seminario praesident, aut in cognitionibus S. Officij adhibentur. Quinimod Archiepiscopo Januensi petente, ut duo Canonici cum comitantibus in visitatione Dicecesis pergere possent in percipiendis quotidianis distributionibus juxta antiquam illius Ecclesiae consuetudinem, censuit non concedendum.
- 111 Item proposito dubio, an Canonico Cathedralis Ecclesiae, qui munere Vicarij Episcopalis fungitur, distributiones quotidianae debeantur, et si horis divinis non inter sit, praesertim cum a tempore immemorabili observatum sit, ut debeantur: respondit non deberi.
- 112 Ampliatur decimo septimo in Canonico, qui electus fuit iudex vel vigore commissionis, si in evidenter, vel vigore litterarum renisitorialium vel compulsozialium, & id genus, aut electus iudex Synodalis, qui nisi absit pro exequendis sibi commissis, ex sententia S. Congregationis perdit distributiones, nec potest ad illas admitti, & idem responsum in Canonico assistente Congregationi rerum spiritualium ad regimen, & directionem Ecclesiae spectantium.
- 114 Ampliatur decimo octavo in Canonico legente, & sermoinante ex debito sui officij, cui similiter responsum est deberi fructus praebendae, sed non distributiones.
- 115 Unde cum obtinens praebendam Theologalem in Ecclesia Anagnina quassisset a Sacra Congregatione, an teneatur ad inserendum in Choro divinis officiis cum alijs Canonicis, praesertim in diebus festis, in quibus non legitur: S. Congregatio censuit posse se excusare ab hoc onere, & nihilominus percipere fructus sui beneficii, exceptis quotidianis distributionibus, ad cap. *Super specula, de Magist.*
- Item consulta an cap. 1. *sess. 5. vers. Docentes*, habeat locum in docentibus in Ecclesijs, ut quamvis a servitio Chori absint, possint tamen percipere fructus suorum Canonicatum, exceptis quotidianis distributionibus: respondit habere. Verum diebus, quibus legunt habendi sunt sicut praesentes in Choro, & interefferentes, ut declaravit Gregorius XIII.
- 117 Et stante hac declaratione suborto dubio an censendus sit etiam praesens matutinis, quae ex antiqua Ecclesiae consuetudine dicuntur vel per praecedenti pro die sequenti: responsum est non censi.
- 118 Ampliatur decimono in Canonico celebrante Missam devotionis causa, quem similiter responsum est distributiones non lucrari, nisi celebraverit ex onere sibi injuncto. Et alias decimum Canonicos Missam celebrantes submissa voce, dum divina celebrant, distributiones itidem percipere non debere, nisi illa hora ad celebrandum Missam ab eo, ad quem pertinet, compulsi fuerint.

- Idem responsum de Canonicis, qui absint a Choro, ut celebrent in Capellis, in quibus tenentur Missas celebrare, vel devotionis gratia, qui non debent percipere distributiones illius horae. Quod si permissu superioris id facerent, admonendum esse superiorem, ut abstineat ab his licentis concedendis.
- 119 Ampliatur vigesimo in peregrinantibus devotionis causa, quos itidem non lucrari distributiones declaravit Sacra Congregatio. Verum tamen ex gratia censuit posse concedi, ut tribus mensibus Jubilaei causa absentes distributiones quotidianas percipiant; ita tamen ut Episcopi sit arbitrium quota pars Canoniorum eodem tempore possit abesse.
- 121 Ampliatur vigesimo primo in obtinente ex legitima dispensatione Parochialem cum Canonicatu, vel Dignitate; tenentur enim residere in Parochiali, & si residentes lucrantur fructus, ac reditus omnes Canonicatus, vel Dignitatis, exceptis dumtaxat distributionibus quotidianis, ut disertis verbis cavetur in Bulla Pij V. superius relata *num. 67.* & saepius Sacra Congregatio declaravit. Quae itidem consulta an habens Parochialem, & Canonicatum, excludatur a servitio Canonicatus: censuit non excludi, dummodo omnibus diebus, & horis prius debitis Parochiali inserverit, ut nihil proferat de debito servitio Parochialis.
- 123 Ampliatur vigesimo secundo in obtinente duos Canonicatus ex dispensatione Apostolica, qui ex sententia S. Congregationis privatur distributionibus illius Canonicatus, cui non deservit. Quinimod proposito dubio, an obtinens dignitatem cum Canonicatu, seu portione in eadem Ecclesia, teneatur per seipsum utriusque beneficii onera subire, ita ut non satisfaciatur Concilio deserviendo personaliter in dignitate, per substitutum vero in Canonicatu, seu portione, non obstante contraria Ecclesiae consuetudine etiam immemorabilis Sacra Congregatio censuit teneri, nec aliter Concilio satisfacere, quam si personaliter utriusque beneficio deserviat, nisi servitio ita simul concurrant, ut ab una persona eodem tempore praestari nequaquam possint.
- 124 Fallit tunc conclusio supra citata, n. 76. Primo si Canonici non habeant praebendas distinctas nec fructus grossos, sed universi Capituli redditus suis distributionibus consistunt, tunc enim absentes in casibus expressis in jure, puta studiorum causa inspecta juris communis dispositione illas lucrantur integre, textus est in c. *Olim, infra de verb. signif.* secundum intellectum, quem dicunt verum esse. *Hoflien. num. 3.* & Jo. Andr. *num. 2.* & plenius probavi *ibidem* in 5. *notab.* & tenet glossa *penult. vers.* Et ad hoc facit, & veri. *Sed quid dicitur*, in cap. *unico*, de Cler. non residen. *lib. 6.* quam ibi sequuntur Gemin. §. *Qui vero*, *num. 14.* Franc. *in 8.* & reliqui omnes. Idem tenet glossa nostra hic omnium consensu approbata. Ratio est, Tum quia cum juxta Sacros Canones non detur Canonica sine praebenda, c. *Relatum*, & cap. *Delictus in primis supra eod.* consequens est, ut distributiones, in quibus universi redditus consistunt, succedant integre in locum praebendae. Tum quia alias privilegium esset inutile, si absentes in casibus privilegii illas non perciperent, quas duas rationes assignat glossa praelata in d. c. *unico*.

Hinc

- Hinc orta dubitatio, an cum Canonicatus Ecclesiae Cathedralis omnes redditus in distributionibus quotidianis consistant, distributiones ipsae pro praebenda sint intelligendae, ut sit locus erectioni praebendae Theologalis, juxta cap. 1. *sess. 5.* Sacra Congregatio censuit ita esse intelligendas, quia cum omnes redditus consistant in distributionibus, illae habentur loco praebendarum, *glos. in c. Licet*, quae loquitur de distributionibus, quae dantur interefferentibus tantum de praebend. & *Cardin. ibidem*.
- Et quamvis Concilium ibi, nulla, vel non sufficiens providerit in casu, quo nulla adesse praebenda cum adsum distributiones, quae habentur loco praebendarum, Idque etiam in materia perceptionis fructuum in absentia sentiebatur olim sacra Congregatio. Nam cum in Ecclesia Anagnina Canonici nullas haberent praebendas distinctas, sed tantum distributiones quotidianas, quae tunc interefferentibus tantum, & partim sunt certae, ut illae, quae ex redditibus Ecclesiae colliguntur, partim incertae, ut mortuaria, & alia similia. Dubitatum fuit an Canonico absenti ex causa studiorum, obtenta legitima licentia, deberentur haec distributiones: Sacra Congregatio censuit exceptis in certis illis, & quotidianis distributionibus, quae tantummodo inter eos quotidie dividi solent, qui sacris interefferunt, reliquis debere dari ijs, qui obtenta legitima licentia, absint ex causa studiorum.
- Et iterum cum fuisset dubitatum in una Narrien. An duo Canonici intervenientes Episcopo deberent lucrari distributiones quotidianas, si omnes redditus Capituli in illis consistant: censuit duos Canonicos verè intervenientes Episcopo deberent lucrari partem suarum distributionum quotidianarum, ac si praesentes inserverent Ecclesiae; quia cum nullus alius redditus sit, nullae distinctio praebendarum, & solum sint distributiones iste quotidianae loco praebendarum secundum *glos. in c. 1. de Cler. non residen in 6.* debentur illis Canonicis inserverentibus Episcopo, ne alias privilegium datum Episcopo, & cap. *Cetero*, inutilia reddantur, *glos. in cap. Licet de praebend. Butr. conf. 42.*
- Amplius suborta dubitatio: an obtinens Parochiales ex legitima dispensatione una cum Canonicatus possit percipere distributiones, quae dantur inserverentibus in Cathedrali, si in solis distributionibus redditus Capituli consistant: Sanctissimus decrevit ex sententia Congregationis, ut Canonici obtinentes ex legitima dispensatione duas Parochiales, debeant in eis personaliter residere. Epi reddens suoni Canonicatum verè consistant in distributionibus quotidianis, ita ut omnes percipiant de communi aereo, & nulla proferat praebendae distinctae sint, nec detur aliquid ijs, qui horis divinis non interefferunt, possint se residentes in suis Parochialibus eos integre percipere, quod si post debitum servitium Parochialibus suis praestitum poterint etiam Canonicibus inservere; tunc eos non percipient, nisi quatenus inserverint. Ita, inquam, sentiebatur olim Sacra Congregatio.
- 126 Verum quia in illis Ecclesijs, ubi nullae sunt distributiones, vel ita tenues, ut verisimiliter negligantur, Concilium Tridentinum jubet separari tertiam partem fructuum, & in distributiones converti, quae inter Dignitates obtinentes, & ceteros divinis interefferentes dividantur, ut in c. 3. *sess. 21.* Propterea S. Congregatio postea semper dixit in illis Ecclesijs, ubi redditus omnes distributionibus constant, tertiam partem retinere naturam distributionum, ita ut non interefferentes illam non percipiant, reliquas duas partes succedere in locum praebendae, & deberi absentibus ex legitima causa. Quae de re plenius disserui in d. c. *De cetero*, de Cler. non residen. *an 29.* & in c. *Quia in tantum*, *num. 34.* supra eod.
- 127 Ulterius idem juris esse censuit, si redditus Canonicatus ferè omnes in distributionibus consistant; tunc enim declaravit perinde esse ac si nulli essent fructus, ac proinde absentes studiorum causa, vel in servitio Episcopi, aut in alijs ejusmodi casibus percipere debere duas tertias illarum partes amissa tertia, quae interefferentibus accrescit.
- 128 Quomodo autem haec tenuitas fructuum estimanda sit, S. Congregatio certis limitibus generaliter non praescripsit. Licet aliquando declaraverit hoc habere locum in aliquibus Ecclesijs, in quibus ad tenues erant fructus, & Canonici in universum triginta aureos tantum perciperent. Et alias censuit, ubi fructus praebendae sunt ita tenues, ut quartam partem distributionum non superent, concedi posse, si Sanctissimo visum fuerit, ut docentes in publica universitate factam Scripturam, nec non studentes per quinquennium duas partes lucrarentur dimissa tertia, quae ut supra accrescit in inserverentibus.
- Vidi aliquando per Secretarium Brevium expediti litteras, in quibus indulgetur absentibus studiorum causa, ut percipere possint non tantum fructus praebendae, sed etiam duas partes quotidianarum distributionum, nulla habita distinctione an fructus praebendae sint tenues, necne. Sed haec clausula forte irrepleta per incuriam ministrorum: nam verè duae partes distributionum non sunt concedendae absentibus ex praedicta causa, nisi quando aut nulli extant fructus, aut ita tenues, ut non habeantur in consideratione, ex supra dictis.
- 130 Fallit secundo principalis conclusio in Collegiis regularibus, quarum Canonici regulares de licentia superiorum percipere possunt in absentia nedum fructus, sed etiam distributiones quotidianas, cum non comprehendantur in decreto Concilij Tridentini cap. 12. §. *Præterea*, & §. *Distributiones*, *sess. 24.* ut dictum est supra in 1. *membris principalibus* in 4. *Fallentia n. 63.* & scripsi plenius in c. *Et quia* §. *Præcipuus de stat. Monachor.*
- 131 Fallit tertio si ex lege fundationis Ecclesiae, vel Canonicatus cautum sit, ut absentes in aliquo casu perciperent de distributionibus quotidianis. Nam Concilium in d. c. 12. *sess. 24.* fundacionibus non derogavit, ut dictum est supra in 1. *membris principalibus* in 2. *Fallentia num. 58.* Quippe in duobus tantum casibus Concilium legitur derogasse privilegijs in limine fundacionis, nempe in *causis*, *sess. 25. de regular.* & in c. 6. *sess. 25. de reform.*
- 132 Fallit quarto, si ex statuto Ecclesiae a sede Apostolica confirmato indulgetur, ut absentes in aliquo casu similiter participent de quotidianis distributionibus. Nam etiam Concilium in d. cap. 12. §. *Præterea*, tollat statuta, non tamen tollit confirmata ex certa scientia, & cum causae cognitione, ut patet dictum est supra in 3. *Fallentia primi membri principalis*, n. 59.

Prosp. Fagn. in I. part. tertij Decretal.

P 3

Fallit